

1852.

ΦΥΛΛ. 48.

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ

ΗΘΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Εκ τοῦ Γαλλικοῦ).

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε φυλλ. 47.)

ΚΕΦ. Ζ΄.

Ὁ νέος ἔμπορος Ἰεράκων.

Πλείστα μεταβολαὶ ἐγείναν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Λουιθόλδου, ἐνεκα τοῦ γάμου τῆς Ῥόζας μετὰ τοῦ νέου Κλαυδίου, ὃν, ὡς εἶπομεν, ὁ Πάτερ-Μακάριος ἠγάπα πολύ. Ἀλλὰ τίποτα ἰδιαίτερον δὲν συν-

έβη εἰς τὴν καλύβην τῆς Θεοδώρας, ἥτις ἐξηκολούθει νὰ ζῇ ἐν μοναζίᾳ, μερίζουσα τὸν χρόνον αὐτῆς μεταξὺ τῶν οἰκιακῶν τῆς ἐνασχολήσεων καὶ τῆς ἰνατροφῆς τοῦ τέκνου τῆς. Ὅτῳ δ' ὁ Ὅθων πῦξά νεν εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν ἀρετὴν, τότε μᾶλλον αὐτὴν ἐκάλεε εἰς τὴν μνήμην τῆς μητρὸς τοῦ πατέρα προσηλῆ, εὐτινος ἀπὸ πολλοῦ ἦσαν χωρισμένοι καὶ τοῦ ὁποῖου ἠγνόουν ἐπὶ τὴν τύχην. «Φεῦ! ἔλεγε συγχνάκις ἡ Θεοδώρα, ἀγνοῶ τί ἀπέγεινεν ὁ σύζυγός μου· ἀλλὰ μοὶ φαίνεται πάντοτε ὅτι ζῇ καὶ ὅτι θὰ τὸν ἐπανίδω ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον ταῦτον. ὦ! ἰὼν ἤξευρον ποῦ ὁ Διετρίχος τὸν ἔχει πεφυλακισμένον, πορευθεῖτα θὰ ἐπιπτον εἰς τοὺς πόδας τοῦ βαρβαροῦ τούτου ἐχθροῦ, καὶ ἴσως τὰ δάκρυά μου ἤθελον πρᾶν εἰ τὴν ἀμείλικτόν του καρδίαν. Ἐάν δὲ μοῦ ἤρνεϊτο τὴν ἐλευθερίαν τοῦ συζύγου μου, δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ μοὶ ἀρνηθῇ τὸ νὰ τὸν ἴδω ἐν τῇ φυλακῇ.»

ΠΑΝΔΩΡΑ

Φυλλ. 48.

Οὕτως ὁμίλει ἡ Θεοδώρα, καὶ εἰς τὴν καρδίαν ἡ δὴ τοῦ νέου Ὀθωνος ἀνεφύη ἀπόρριπτος γενναία, περὶ ἧς ἐφοβήτο ἐν τούτοις νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν μητέρα του. Ἀλλ' ὅταν ἐπάτησε τὸ δίκτυον ἕκτον ἔτος, καὶ αἱ φυτικαὶ αὐτοῦ δυνάμεις ἔλκον μείζον' ἀνάπτυξιν, ἀπεράσισε νὰ τὸ ἐκμυστηριωθῇ εἰς αὐτήν. Μίαν λοιπὸν φθινοπωρινὴν ἐσπέρην, ἐν ᾗ ἡ Θεοδώρα εἰργάζετο εἰς τὸν μικρὸν αὐτῆς κήπον, ἦλθε πρὸς ἀντάμωσιν τῆς καὶ τῇ ἐρανέρωσε τί ἀπεφάσισε νὰ πράξῃ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς του· ὅτι δηλ. θέλει μετασχηματισθῇ εἰς ἑμπορὸν ἱεράκων καὶ ἐπισκεφθῇ χρεῖας τυχεύτης, πάντας τῆς χώρας τοὺς πύργους, ἕως οὗ ἀνακλύψῃ τὴν κατοικίαν τοῦ Διετρίχου, καὶ μάθῃ ποία ἦτο τοῦ πατρὸς του ἡ τύχη.

Ἀκούοντα ταύτην τὴν πρότασιν ἡ Θεοδώρα, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της· ἐναγκαλισθεῖσα δὲ τὸν μικρὸν υἱὸν τῆς, ἀφ' οὗ τῷ ἐδειξεν ὅλους τοὺς κινδύνους καὶ τὰς δυσκολίας τῆς ἐπιχειρήσεως. — Νομίζω ὅτι θέλω ἀπεθῆναι πρὸς τὸν Θεόν, ἀνέκραξεν ὁ λολύζουσα, εἰάν σ' ἐκθέσθῃ νέον καὶ ἄπειρον, ὡς εἶπαι, εἰς τηλικούτους κινδύνους· βλέπουσά σε ἀναχωροῦντα, θὰ φαντασθῶ ἑμαυτὴν διὰ παντὸς ἐστερημένην τῶν θωπιυμάτων καὶ τῆς ζωῆς σου, ἅτινα εἶνε τὸ μόνον ὃ ἡ θεὸς εὐσπλαγχνία μοι ἄρτην.

— Καλὴ μου μήτηρ, ἐπανέλαθεν ὁ Ὀθων, διατί φέρετε κατὰ νοῦν τὰ λυπηρὰ ταῦτα. Δὲν μοὶ ἐπανελαμβάνετε μυριάκις, ὅτι τὸ παιδίον τὸ σεδόμενον τοὺς γονεῖς τοῦ εἶνε ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ· ἔχω λοιπὸν τὴν στερεὰν πεποίθησιν, ὅτι ὁ Κύριος θὼ μ' ἐπαναγάγῃ εἰς τὰς ἀγκάλας σας. Πρὶν παρέλθῃ ἕν ἔτος, θὰ μ' ἐπανιδῆτε ἰδῶ, καὶ τότε πόση χαρὰ δι' ὑμᾶς νὰ μάθῃτε ἀπὸ στόματός μου εἰδήσεις περὶ τοῦ πατρὸς μου, καὶ, εἰάν ζῇ, νὰ δύνασθαι νὰ ἐργασθῇτε πρὸς ἐλευθέρωσιν του! Ἰσχυρὸς διὰ τῆς θεῆς βοηθείας, βοηθούμενος ἐτι ἀπὸ τὰς προσευχὰς σας, πιστεύω ὅτι δύναμαι ν' ἀψηφήσω ὅλους τοὺς κινδύνους, διότι οὕτω τοῦλάχιστον ὑπόσχεται ὁ Θεός.

Τί λέγετε, μήτηρ, παρξέχεσθε τὸν σκοπὸν μου;

— Ναί, φίλτατε μου, ἀπεκρίθη μὲ φωνὴν τολμηράν· εἰμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ σέ, καὶ δὲν ἀνθίσταμαι πλέον εἰς τὴν θέλησιν σου, διότι φωνὴ ἐνδομυχὸς πρὸ πολλοῦ μοὶ λέγει ὅτι θὰ σ' ἐπανιδῶ καὶ ὅτι τότε θὰ ἡμιθα εὐτυχέστεροι. Ὑπάγε, τέκνον μου, ἀκολούθητον τὰς ἐμπνεύσεις τῆς καρδίας σου, ὃ δὲ Θεὸς ἅς εὐλογῇ τὸν σκοπὸν σου· εἰς αὐτὸν σὲ συνιστῶ, καὶ ὑπὸ τὴν πατρικὴν του κηδεμονίαν μέλλεις ν' ἀρχίσῃς τὴν ἐπικύνδινον ἐπιχείρησιν ταύτην.

Αἱ ὀλίγαι ἡμέραι αἵτινες προηγήθησαν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ὀθωνος ἐχρητίμευσαν εἰς διαφόρους παρασκευάς. Ἡ Θεοδώρα ἔκαμεν εἰς τὸν υἱὸν τῆς σωστὸν ἔνδυμα ἱερακονόμου, καὶ μ' εὐχαρίστησιν εἶδεν ὅτι τῷ ἤρμοζε θαυμασίως. Τὸ πρᾶτινον ἀνοικτὸν κολώδιον, μὲ τὰς πλατεῖας χειρίδας του ἀνεσυρμένως, συνεφώνει ἐξακρέτως πρὸς τὴν κιτροχρουν ἀναξυρίδα, καὶ τὰ ἐρυθρὰ ὑποδήματα, ἀναβάνοντα ἕως τὸ ἦμισυ τῶν σκελῶν, ἄφιναν ἀκαλύπτους τὰς ὠραίας λευκὰς κάλτας, αἱ ἡ Θεοδώρα εἶχε πλέξει ἰδιοχείρως καὶ αἱ ἐδενον ὑπὸ τὸ γόνυ πλατεῖαι καὶ

ποικίλαι ταινίαι. Ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς ἐρίρεν ὁ Ὀθων πλατὺν καὶ ταπεινὸν μαῦρον πέτασσον, μὲ μέγα πτερόν οὗ ἡ ἄκρα ἐκίπτε χαρίεντως εἰς τοὺς ὤμους του, ψάφουσα ἐνταυτῷ κατὰ μέρος καὶ τοὺς λείους βοτρυχοὺς τῆς ξανθῆς αὐτοῦ κόμης. Οἱ χωρικοί, οἵτινες εἰς τὴν εἰδησιν τῆς ἀναχωρήσεως του, ἦλθον νὰ τὸν ἀποχαιρετήσωσι, τὸν ἐθεώρουν ἀπλήστως καὶ ἠθέλησαν νὰ τὸν συνοδεύωσιν ἕως τὸ σπήλαιον τοῦ Μικκαρίου, ὅστις τῷ ἔδωκε τὴν εὐλογίαν του, εἰπὼν αὐτῷ νὰ ἐλπίζῃ καλὴν τῆς προέσεώς του ἀπόδοσιν.

Τὴν δ' ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως, ὁ Ὀθων, ἀφ' οὗ προσηυχήθη εἰς τὸ ἐκκλησίδιον τοῦ χωρίου, συνήθροισεν τοὺς ἱεράκας του, ἔθεσεν αὐτοὺς εἰς δύο χωριστὰ κλωδία, ἅτινα ἐκρέμασεν ἐπειτα μ' ἐν λωρίον ἀπὸ τῶν ὤμων του, καὶ παρουσιάσθη εἰς τὴν Θεοδώραν. Ἐκείνη δ' ἠθέλησε νὰ τὸν συνοδεύῃ μέχρις ὠρισμένης ἀποστάσεως, καὶ διαβαίνοντα τὸν κήπον ἐδρεψεν ἐν ῥόδον, τὸ ἐκάρφωσεν εἰς τὸν πέτασσον τοῦ υἱοῦ τῆς, καὶ εἶπε. «Τέκνον μου, φύλαξον τὸ ἄνθος τοῦτο διὰ τὴν ἀγάπην μου, ἵνα πάντοτε ἐνθυμῇται τὴν μητέρα σου». Ὅταν δ' εἰσῆλθεν εἰς τοῦ Λουιθόλδου «θὰ παρκαλῶμεν τὸν Θεόν, εἰπὼν ἡ Γερτρύδη πρὸς τὸν νέον ἱερακονόμον, νὰ σ' ἐπαναφέρῃ σῶον καὶ ὑγιῇ ἐν τῷ μέσῳ μας.

— Καὶ διὰ τὴν καλὴν σου μητέρα, προσέθεσεν ὁ Λουιθόλδος, δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ φροντίζῃς· εἶνε πλησίον ἀληθῶν φίλων, οἵτινες οὐδενὸς θ' ἀρήσωσι νὰ στερηθῇ.

Ὅταν δ' ὁ νέος ὁδοιπόρος καὶ ἡ μήτηρ του ἐφθασαν εἰς τὸν τόπον, ὅπου πρὸ ἐννέα ἔτων ἐδέχθησαν τὰς πρώτας βοηθείας τῆς ὠραίας Ῥόζας, ἡ Θεοδώρα ἐστάθη, διότι δὲν εἶχε δύναμιν νὰ προχωρήσῃ. Μήτηρ δὲ καὶ υἱὸς ἔχυσαν πολλὰ δάκρυα πρὶν δυνήθωσι ν' ἀποσπαθῶσι τῶν βραχιόνων ἀλλήλων καὶ τέλος ὁ νέος ἀπειμακρύνθη ταχέως, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα ὀπισθὲν του, καὶ ἡ πτωχὴ μήτηρ ἐπανῆλθε μόνη εἰς τὸ χωρίον.

Μόλις δὲ τρεῖς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ὀθωνος ἐδοξαδαδες παρῆλθον, καὶ ἡ Θεοδώρα ἠθένητε, μὲ δυσκολίαν μόνον ἠδύνατο πλέον νὰ περιπατήσῃ, καὶ συχνάκις ἐκίπτεν ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν. Ἡ δὲ Γερτρύδη καὶ ὁ σύζυγός της ἤρχισαν ν' ἀνητυχωσιν. «Ἡ συχάζετε, τοῖς ἀπεκρίνατο ἡ κόμῃς· ἡ ἀσθένεια μου εἶνε μόνον ἀποτέλεσμα τῆς ἀνησυχίας μου· δὲν συνείθητα ἀκόμη τὴν ἀπουσίαν τοῦ υἱοῦ μου, ἥτις εἶνε διὰ τὴν καρδίαν μου δοκιμασία δεινὴ· ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι μετ' ὀλίγον ἡ ὑγεία μου θὰ ἐπανορθωθῇ.

— Νὰ δώσῃ ὁ Θεός! » προσέθετεν ὁ Λουιθόλδος· ἀλλ' ὅταν ἦτο μόνος μετὰ τῆς γυναικὸς του. «Ὁ Θεὸς νὰ μὲ ψεύσῃ, ἔλεγεν, ἀλλὰ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ὁ Ὀθων δὲν θὰ φθάσῃ τὴν μητέρα του τὴν ἀνοιξιν· δὲν πιστεύω ἑαυτὴν ἀσθενῇ, ἐν ᾗ δυστυχῶς ἀναγνώριζω εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ συμπτώματα ἀσθενείας, κοινοτάτης εἰς ταύτην τοῦ ἔτους τῆς ὥραν.»

Οἱ φόβοι τοῦ Λουιθόλδου ἦσαν βασιμώτατοι μετὰ

τινας ημέρας, ἡ Θεοδώρα ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ κληνῆρης, καὶ ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ φοβῆται διὰ τὴν ζωὴν της.

— Δὲν ἤξεύρω, ἔλεγεν εἰς τὴν Γερτρούδην, ποία εἶνε ἡ ἀπόφασις τοῦ Κυρίου περὶ τῆς τύχης μου· πρέπει ὅμως νὰ ἤμαι πάντοτε ἐτοιμὴ, ὅπως φανῶ ἐμπρὸς τοῦ, ὅταν θέλῃ νὰ μ' ἀνακαλέσῃ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου· τολμῶ λοιπὸν νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοὶ φέρεται τὸν Πάτερ-Μακάριον, ἵνα τῷ ἐμπιστευθῶ μέγα ἄδρῆτον, ἐξ οὗ κρέμαται ἡ ἡσυχία τῆς ψυχῆς μου. Νὰ παρακαλέσητε πρὸς τούτοις τὸν σιδαστὸν ἡμῶν ἐρημέριον νὰ μοὶ χορηγήσῃ στιγμὰς τινας διδασχῆς ἐλπίζω νὰ μὴν ἔχω οὐδὲν ἐπὶ τῆς συνειδήσεως, ὁρῶ νὰ μὲ φοβίσῃ διὰ τὴν ἐσχάτην στιγμὴν· ἀλλ' εἰς τὴν προσέγγισιν τῆς ὑστάτης ταύτης ὥρας ἐννοεῖ τις μᾶλλον τὴν δυστυχίαν του, καὶ μᾶλλον αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῶν θρησκευτικῶν βοηθειῶν.

Εὐθὺς ὁ Λουιθόλδος ἀνεχώρησε διὰ τὸν Μακάριον· συνήντησε δὲ τὸν μοναχὸν ἐν τῷ παρὰ τὸ κελίον του ἐκκλησιδῷ, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἐκαθῆτο εὗτος παρὰ τὴν ἀσθινῇ.

— Πάτερ μου, εἶπεν ἡ κόμνησσα, ὅταν ἦλθα εἰς ταύτην τὴν κοιλάδα, ἐκρυψα τὸ ὄνομα καὶ τὴν καταγωγὴν μου, φοβουμένη, μὴ ἀνακαλυφθῇ ἡ διαμονὴ μου παρὰ τῶν ἐχθρῶν μου· ἀλλὰ σήμερον ἐπικινδύνως ἀσθενοῦσα, καὶ βλέπουσα ὅτι τὸ συμφέρον τοῦ τέκνου μου ἀπαιτεῖ νὰ τῷ ἀφήσω μετὰ θάνατον δδηγὸν καὶ προστάτην, νομίζω ὅτι παντὸς ἄλλου κάλλιον δύναιμι νὰ ἐμπιστευθῶ τοῦτο εἰς ὑμᾶς, ὅστις ἄχρι τοῦδε μοὶ ἐδείξατε ἀγάπην πατρός. » Ἀφ' οὗ δὲ ἀνέφερε πάντα τὰ συμβάντα, ὅσα τὴν ὠδήγησαν εἰς Ἑλβετίαν, καὶ ἅτινα ὁ ἀναγνώστης γνωρίζει ἤδη. « Τώρα, πάτερ μου, προσέθεσε, μίαν μόνην παράκλησιν ἔχω νὰ σὰς ἀπευθύνω· ἵπως ὁ παντοδύναμος φυλάττει διὰ τὸν Ὀθωνά εὐτυχὲς μέλλον καὶ μίαν ἡμέραν ἀναλάβῃ τὰ δίκαια του· ὅθεν τολμῶ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ τὸν λάβῃτε ὑπὸ τὴν πατρικὴν προστασίαν σας, καὶ χρειᾶς τυχεύσης νὰ τῷ χρησιμεύσητε ὡς μάρτυς, ἐάν ποτε ἔλθῃ τῆς δικαιοσύνης ἡ ὥρα.

— Παρηγορηθῆτε, Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Μακάριος· θέλω ἐπιμεληθῇ τὸν υἱὸν σας, καὶ ἐάν ποτε εὐτυχήσω, νὰ τὸν ἀποκαταστήσω εἰς τὴν κατοχὴν τῶν δικαίων του, καὶ νὰ τῷ ἀποδώσω τὴν πατρικὴν κληρονομίαν του, θέλω προσπαθῆσαι ὅσον μοὶ εἶνε δυνατόν.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός! προσέθεσεν ἡ Θεοδώρα· μεγάλως ἡ καρδίᾳ μου ἀνεκουφίσθη καὶ ἀποθνήσκω εὐχαριστημένη.

Τὴν δ' ἐπαύριον, ὅταν ὁ Μακάριος ἐπανῆλθε παρὰ τῇ Κομνήσῃ, τὸν παρεκάλεσε νὰ τῇ κάμῃ καὶ τρίτη χάριν μεγάλην καὶ ταύτην, διότι ἀπέβλεπε τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ τέκνου της. « Πάτερ μου, εἶπε, δὲν ἔχω τὴν ἰσχὺν νὰ γράψω πρὸς τὸν υἱὸν μου, καὶ ἐντοσεύτω δὲν δύναιμι νὰ παραιτήσω τὸν κόσμον τούτον· χωρὶς νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω. Θέλετε μοὶ κάμει ἄραγε τὴν χάριν νὰ τῷ γράψῃτε μίαν ἐπιστολὴν ὑπὸ τὴν ὑπαγόρευσίν μου;

Ὁ Μακάριος ὑπήκουσε εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀσθενούς, καὶ καθήσας παρὰ τὴν κλίνην, ἔγραψεν ὑπὸ τὴν

ὑπαγόρευσίν της ἐπιστολὴν μακρὰν καὶ θλιβεράν, ἐν ᾗ ἡ Κόμνησσα κατὰ τὰς τελευταίας της στιγμὰς ἀνεκάλει εἰς τὸν υἱὸν της τὰς σωτηρίου συμβουλάς, ἃς τοσάκις τῷ εἶχεν ἀπευθύνει. Τῷ συνίστα κατ' ἀρχὰς νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὴν εὐσέβειαν, ἀγαπῶν τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ τὸν πλησίον αὐτοῦ ὡς ἑαυτόν. Τὸν ὑπεχρέωνεν εἶτα νὰ μὴ ἀφήτῃ τὴν κοιλάδα, ἐνθα ἔλαβε τοσοῦτον συμπαθεῖ φιλοξενίαν, καὶ ἐνθα ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ὑπαρξίν γλυκεῖαν καὶ ἀθῶαν. Ἐάν δ' ὁ Θεὸς τῷ ἀπέδιδε τὴν κληρονομίαν τῶν πατέρων του, τῷ παρήγγειλε νὰ συγχωρήσῃ ὅλους αὐτοῦ τοὺς ἐχθρούς, καὶ ν' ἀπωθῇσθαι πᾶσαν ἰδέαν ἐκδικήσεως, ὡς ἐπικινδύνον πειρασμόν. Ἐτελείωνε δ' ἀφοσιούσα τὸν υἱὸν της εἰς τὴν ἀκαταμάχητον τῆς Παναγίας προστασίαν, πρὸς ἣν εἶχε πάντοτε ἰδιαιτέραν εὐλάβειαν.

ΚΕΦ. Η'.

Πρώτη ἀνακάλυψις

Ἐνῷ ἡ Θεοδώρα περιέμενεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν στιγμὴν, ἥτις ἐμελλε νὰ τὴν ἀπολύτῃ τῶν δεσμῶν τοῦ κόσμου τούτου, καὶ ν' ἀνοίξῃ αὐτῇ τὰς πύλας τῆς αἰωνιότητος, ὁ Ὀθων ἐξηκολούθει τὴν ὁδοπορίαν του. Καί τοι δὲ χρονοτριβῶν εἰς ἅπαντας τοὺς Πύργους, ὡς ἀπῆντα καθ' ὁδόν, οὐδὲν ἑμὼς ἠδυνήθη νὰ μάθῃ περὶ τοῦ πατρὸς του. Ἐπειδὴ δ' ἐντούτοις ὁ χειμὼν ἤγγιζεν εἰς τὸ τέρμα του, ἐπιθυμῶν ἀνυπομόνως νὰ ἐπανέλθῃ παρὰ τῇ μητρί του, ἤρχισε νὰ καταβάλλῃ νέας προσπάθειας πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς διαμονῆς τοῦ ἱππότου Φελσαχ χείμου, καὶ πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ Πύργος αὐτοῦ ἦν παρὰ ῥῆγιον, διευθύνθη πρὸς τὰ ἐκεῖσε, ἵνα παρακολουθῶν τὸν ῥοδὸν τοῦ ποταμοῦ τούτου εὕρῃ τέλος ὅ,τι ἐπεθύμει. Ἐνῷ δ' ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὑπὸ διαίκες καταιγίδος ἐμποδισθεὶς κατέφυγεν ἐν μέσῳ κροτεινοῦ δάτους, καὶ ἐπλανήθη ὁλοτελῶς ἐν αὐτῷ, ἤκουσε μακρόθεν κυνῶν ὕλακας καὶ ἤχον αὐλοῦ, καὶ ἐνόησεν ὅτι ἦτο πλησίον τόπου κατωκημένου. Προχωρήσας δὲ τῶνόντι μικρὸν εἰς τὰ πρότω, εἶδεν ἐνώπιόν του πλατὺν ποταμὸν καὶ παρὰ τὴν ὀχθὴν αὐτοῦ ὕψηλόν καὶ εὐρύχωρον πύργον, καὶ μὴ ἀμφισβάλων ὅτι ὁ ποταμὸς ἦτο ὁ Ῥῆιος, ὑποπεύων προσέτι ὅτι ὁ πύργος ἐκεῖνος ἦν ἵσως ὁ ζητούμενος, ἐλησμόνησεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν τοὺς κίπους καὶ τοὺς ῥόδους του, καὶ γονυπετήσας ἠὺχαρίστησε τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἱκέταυσεν νὰ εὐλογῇσθαι τὰ διαθήματά του.

Πρὸς δὲ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, φθάς ὁ Ὀθων εἰς τὴν πύλιν τοῦ Πύργου, ἐζήτησε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν ἐπιστάτην, ὅστις τὸν ἐδέχθη μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως, διότι ὁ κύριός του ἐπεθύμει ἀπὸ τινος ἵνα ἱερακᾶ. Ὅθεν ἔσπευτε νὰ προειδοποιήσῃ τὸν ἄρχοντα, καὶ μετὰ τινας στιγμὰς, καθ' ἃς ὁ Ὀθων ἐθέρματιν πλησίον καλοῦ πυρός, τὰ εἰσέτι διάδροχα ἐνδύματά του, ἐπανῆλθε καὶ ἐκάλεσε τὸν νέον ἔμπορον νὰ τὸν

ἀκολουθήσῃ. Ἐλαβε λοιπὸν οὗτος τὰ κλωδία του καὶ ἠκολούθησε τὸν ἐπιστάτην, εἰπόντα ὅτι θέλει τὸν παρυσιάσει εἰς τὸν ἱππότην Φεισαγγχειμον. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔπειτεν ὡς κίραυνός ἐπὶ τοῦ Ὀθωνος. «Λοιπὸν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, εὐρίσκωμαι ἐν τῷ Πύργῳ τοῦ ἐχθροῦ μου! Αὐτὸς, ὃν μέλλω νὰ ἴδω, ἐβύθισε πᾶσαν τὴν οἰκογενεῖαν μου εἰς τὴν δυστυχίαν, ἐπυρπόλησε τὸν πύργον μου, καὶ κατακρατεῖ τὸν ἀθλιὸν μου πατέρα εἰς σκληρὰν αἰχμαλωσίαν! Θεέ μου! εἰθέ εἰς βοήθειάν μου, εὐπνευστὸν με καὶ εὐλόγησον τοὺς λόγους μου!»

Ὅταν δ' ἡ θύρα τῆς αἰθούσης, ἐν ᾗ ἐκάθητο ὁ ἄρχων, ἠνεώχθη δὲν ἠδυνήσῃ νὰ κατασιγῇ ἐνδομυχὸν τρόμον· ἀλλ' ἀνέλαβε θυρῶς καὶ εἰσῆλθε τραυερῶς. Ὁ Διέτριχος ἦτο ἡμιεκκλιμένος ἐπὶ ἀνακλιντηρίου, ἔχων παρ' αὐτῷ μέγα κύπελλον οἴνου, καὶ διασκεδάζων διὰ τῆς βοῆς κύβων ἐπὶ τοῦ ταπητος. Ἡ δὲ Ματίλδῃ καὶ ἡ Ἀγνή καθήμεναι πλησίον αὐτοῦ εἰς τράπεζαν, ἐκέντων.

Ὁ Διέτριχος ἐξετάζων τοὺς ἱεράκας τοῦ Ὀθωνος

Τότε ὁ Ὀθων κατέθεσε τὰ κλωδία του καὶ ὁ Διέτριχος ἐξετάσας κατὰ σειρὰν τοὺς ἱεράκας, ἀπεφάσισε νὰ λαβῇ ἐκείνον ὃν τῷ συστάτῃ ὁ νέος ἔμπορος, τῷ οὐ τὴν ἐπικύριον τὸν δοκιμάτη. Εἵτα δὲ τὸν ἀπέπεμψε μετ' ὅρου ἀπατόμου, συστήσας αὐτὸν εἰς τὸν Βυρκαρδὸν ἵνα τῷ δώῃ καὶ κλίνῃ διὰ τὴν νύκτα.

Μετὰ λοιπὸν δὲ δείπνον ὠδήγησαν τὸν Ὀθων εἰς τὸ ταπεινὸν δωμάτιον, ὃν τῷ εἶχον ἀποιμασθὴ κλίνην· ἅρ' οὐδ' ἐρεῖε μόνος, γονυπετήσας καὶ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς οὐρανὸν, προσηυχῆθη ἐπὶ μικρὸν καὶ προσέειπε τὸν Θεόν, τὴν ἑως τότε εὐλογήσαντα τὴν ἐπιχείρησίν σου, νὰ εὐδίσῃ αὐτὴν καὶ μέχρι τέλους.

Ἐγερθεὶς δὲ μετὰ τοῦτο καὶ πορευθεὶς πρὸς τὴν κλίνην σου, ἐπλησίασε τὸν λύχον σου εἰς τὸν τοῖχον καὶ παρετήρησεν ἐπ' αὐτοῦ πλείστας ἐπιγραφάς. Ἐξ-

επλάγῃ δ' αὐτῶν μεταξύ αὐτῶν τὸ ψαλμικὸν «Ὁ Θεὸς μου βοηθός μου καὶ ἐλπίς ἐπ' αὐτόν», συνεχῶς ἐπαναλαμβανόμενον ὑπὸ τῶν γονέων του. Καὶ, ἐλαβὼν κατ' ἀρχὰς τὰς λέξεις ταύτας ὡς ὑπόμνησιν τοῦ Θεοῦ, θέλοντος νὰ τὸν εὐελπίσῃ, ἐμελέτα τὰς παρηγόρους ἀληθείας, αἱ οἱ ὀλίγοι ἐκείνοι λόγοι περιεῖχον, ὅταν ἐξαίφνης διέκρινε ὑποκάτω τῆς ἐπιγραφῆς τὰ ἀρχικὰ γράμματα Ε. Β. «Θεέ μου! ἀνέκραξε παράφορος ὑπὸ χαρᾶς, ὁ πατήρ μου, ὁ Ἐρρίκος Βαλδοβέργης, ἐχάραξε ταύτας τὰς λέξεις. Ἀναμφιβόλως ἦν ἐνταῦθα κατακλεισμένος, ἀλλὰ ζῇ ἔτι ἢ ἀπέθανε».

Κατεκλίνθη δὲ συλλογιζόμενος κατὰ τινα τρόπον ἠδύνατο νὰ τὸν ἀνέυρῃ καὶ νὰ τὸν σώσῃ, καὶ μετ' ὀλίγον τὸν κατέλαβε βαθὺ ὕπνος, ἀποτέλεσμα τῶν μακρῶν τῆς ἡμέρας μόχθων του.

Μολὲς δ' ἤρξατο ὁ ἥμιος νὰ χρυσώνῃ τοὺς περὶ τὸν ῥήνον λόφους, ὅταν αἱ κραυγαὶ τῶν κυνηγῶν ἐξύπνησαν τὸν Ὀθων, ὅστις ἐγερθεὶς πρᾶτα ἔτρεξε νὰ τοποθετηθῇ ἐπὶ τῆς πύλης πεποιημένων τὸν Διέτριχον· ὅταν δ' ἐβῆν ὁ ἱππότης, ἐσάξας τοῦ κλωδίου τὸν ἱεράκα, ὃν ἐμελλον νὰ δοκιμάσῃ, τὸν ἔθετεν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ εὐγενοῦς θηρευτοῦ καὶ ποιήσας βαθεῖαν ὑπόκλησιν, ἀπεσύρθη. Ἄσ' οὐδ' ἐγένετο ἄφρατος ὁ Διέτριχος, ἐξελθὼν καὶ οὗτος τοῦ Πύργου, ἐπορεύθη πρὸς τοὺς περικυκλῶντας τὸ κτίριον δράκους.

Ἀκολουθῶν δὲ στενὴν ἀτραπὸν, ἔβησεν εἰς τὰς ὀχθὰς τοῦ Ῥήνου, καὶ πορ' αὐταῖς εἶδεν ὑψηλὰ τεῖχη, ἐν αἷς ἡοίγετο πλῆθος μικρῶν θυρίδων. «Θεέ μου! εἶπεν, ἐνταῦθα ἴσως εὐρίσκεται καὶ ὁ δύστηνος πατήρ μου! ὦ! εἴαν ἦτο αὐτὸν νὰ τὸν ἴδω τοῦλάχιστον!»

Καὶ ἐμείνεν ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰς ὑψηλοτάτας ἐκείνας θυρίδας, ἵνα εὐνηθῇ νὰ ἴδῃ δι' αὐτῶν εἰς τὸ ἐδότερον, ὅτε φωνὴ τραχεῖα προσέειπε τὴν ἀκρόν του. — Φυλάξου, σίε μου! διότι ἀκριβὰ θὰ πληρώσῃς τὴν περιεργίαν σου, ἐάν τις κάτοικος τοῦ Πύργου σὲ παρατηρήσῃ, ἐξετάζοντα τὰ τεῖχη· θὰ σὲ ἐκλάβουν ὡς κατασκοπεύοντα. Τρέμων ὁ Ὀθων ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶδε καθημένους ἐπὶ καρμυ ἀνεστραμμένῃς βουῆς ἕνα ζυγοτόμον μετὰ τοῦ τέκνου του, οἵτινες ἐτήρηγον ἡσύχως πεμάχιον ἄρτον. Ὅταν δὲ καθητο χάσας ἐπλησίασε πρὸς αὐτοὺς, αὐτὸς εἶπε, ἡ ἀπατόματι; ἀνέκραξεν ὁ ζυγοτόμος. Ἄλλ' ὄχι! δὲν ἀπατόμαι, αὐτὸς εἶπε. Νέα καὶ μείζων φρίκη κατέλαβε τότε τὸν Ὀθων, ὅτι ἐνόμизεν ὅτι ἐπράδοθη· ἀλλὰ τότεν ἐξεπλάγῃ ὅταν ὁ ζυγοτόμος, προσφέρων αὐτῷ φιλικῶς τὴν χεῖρα, ἀνθυμνήθητι, τῷ εἶπε, τὸν δυστυχῆ ὃν ἐζώτας παρα τὴν λίανη Θύνην (Thun), δώσας αὐτῷ ὅλον τὸ προῖόν τῆς πωλήσεως σου. Ἐγὼ τὸ ἐνθυμοῦμαι καλίστα, καὶ συγχαίρω ἑμαυτὸν διότι σὲ εὗρον ἐνταῦθα, ἵνα σοὶ μαρτυρήσω ὅτιν μου τὴν εὐγνωμοσύνην.

Ἦθελεν εἰσθαι τῶντι ἀδύνατον νὰ ζωγραφίσωμεν τὴν χαρὰν, ἣν προῦξινθηεν εἰς τὸν Ὀθων τοιαύτη συνάντησις, καὶ εὐχαρίστησεν ἐνδομύχως τὸν Θεόν, διότι εὗρε τοιοῦτον φίλον ἐπὶ ξένης καὶ ἐχθρικῆς γῆς. «Μάλιστα, σὰς ἀναγνωρίζω τώρα, εἶπεν, ἀλλ' εἰς ποῖαν εὐτυχὴ περιπέτειαν χρεωστῶ τὴν εὐδαιμονίαν μου ταύτην;

— Ἀκούον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ῥυπέρτος (οὕτως ὠνομαζέτο ὁ ξυλοτόμος)· ἀφ' οὗ μοι ἐχορήγησας τοσοῦτον γενναίως τὰ μέσα, ν' ἀκολουθήσω τὴν πορείαν μου, ἐπλανώμενη ἐπὶ μακρὸν ἐν Ἑλβετία καὶ ἐν ταῖς παραρρήνιοις γώραις. Καί τοι δὲ πανταχοῦ ζητῶν ἐργασίαν, δὲν εὗρισκον οὐδαμοῦ, εἶχον ἤδη ἐξοδιῶσαι τὴν ἐλεημοσύνην σου, καὶ ἐστερούμενη καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουρίου ἄρτου, ὅτε φθάνων ἐνταῦθα, εὗρον ἐντὸς τοῦ δάσους τούτου συμπαθεῖ ἄνθρωπον, ὅστις μ' ἐδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ μαθὼν ὅτι ἤμην ξυλοτόμος, μ' ἔλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του διὰ τὴν ξύλευσιν τῶν δατῶν τούτων, ὅπου αὐτὸς ἠργάζετο ἀπὸ πολλοῦ. Ὄταν δὲ ὁ ἐλεήμων Κρουνὸς (οὕτως ἐλέγετο), προέβη λίαν εἰς τὴν ἡλικίαν, μοι ἔδωκε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του, καὶ μὲ κατέστησε διαδόχον του. Ἡ σύζυγός μου εἶνε ἀγαθὴ, καὶ εὐνοεῖται ὑπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ ἱππότη καὶ ἐγὼ εἰμὶ εὐτυχέστατος. Ἀλλ' εἰπέ μοι καὶ οὐ ἤδη, φίλε, διατί εὗρίσκεσαι ἐνταῦθα, καὶ ἂν ἐγὼ θύναμαι νὰ σοὶ χρησιμεύσω εἰς τι.

— Λοιπὸν, φίλε, ἀπεκρίθη ὁ Ὄθων μετ' εὐλικρινείας, ἐμπιστεύομαι ὅπως εἰς σέ τὴν ἐκτέλεις σχεδίου, εἰς ὃ θύνασαι νὰ χρησιμεύσῃς μεγάλως, ἀλλὰ τὸ ὅποῖον θέλει σοὶ προξεῖται πρόμον. Βλέπεις τὰς ὁπὰς ταύτας, οἷτινες χρησιμεύουσιν ὡς θυρίδες εἰς τοσαύτας φυλακὰς; Ἦν μὲν αὐτῶν, ἀναμφιδόλως, στεναίξει ἀθῶος ἄνθρωπος, διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ὁποίου, ὄντος μεγίστου κινεργέτου μου, δὲν φοβοῦμαι νὰ θυσιάσω μυριάκις τὴν ζωὴν μου.

Ὁ Ῥυπέρτος ἠέωξε μεγάλους ὀφθαλμοὺς, διότι τὸ σχέδιον τοῦ νέου τῷ ἐφάνη οὐ μόνον τρομερὸν ἀλλὰ καὶ ἀκατόρθωτον· καὶ ἀφ' οὗ εἶπεν εἰς τὸν Ὄθωνα πάντας τοὺς κινδύνους τῆς τοσοῦτον τολμηρᾶς ἐπιχειρήσεώς του, τὸν ἠρώτησε τὰ μέσα, δι' ὧν ἀπεφάσισε νὰ τὴν κατορθώσῃ.

— Σὰς ὁμολογῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ὄθων, ὅτι οὐδὲν εὖρον ἄχρι τοῦδε, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι ὁ Θεὸς θέλει μᾶς χρηρηγήτει.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ ξυλοτόμος· τώρα ἐπιστρέψον εἰς τὸν πύργον, διότι ἐπιστρέφει ὁ ἱππότης ἀπὸ τῆς θήρας, καὶ τὸ ἐσπέρας ἔλθῃ νὰ μὲ ἀπαντήσῃς ἐνταῦθα. Οὕτως ὁ Ὄθων καταλείψας τὸν Ῥυπέρτον, εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον· ἐκεῖ δ' ἀπήντησε τὸν Διέτριχον, ὅστις τὸν συν χάρη διὰ τὴν καλὴν ἀγωγὴν, ἣν εἶχε δώσει εἰς τὸ πτητὸν, προθύεας, ὅτι, ἐὰν εὐχαρισῆται δύναται νὰ μείνῃ ἡμέρας τινὲς εἰς τὸν Πύργον. Εὐχαριστήσας δὲ τὸν ἱππότην ὁ Ὄθων, μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Βυρκάρδου, ὅστις ἐπίσης τὸν εὐχαρίστησε διὰ τὸν ἱέρακα.

Ἀφ' οὗ δὲ μετὰ τὸ πρόγευμα, ἔμεινεν ὁ νέος ὀρνιθοθήρας μόνος μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων τοῦ ἐπιστάτου, ἐνόμισεν ὅτι εἶνε ἄρμοδια στιγμή νὰ ἐξετάσῃ τὴν γυναῖκα τινὰ δυνάμενα νὰ τὸν ὀδηγήσῃσι. Μετὰ τινὰς λοιπὸν ἀτημάντους λόγους, τὴν ἠρώτησε μετὰ προσποιητῆς ἀδιαφορίας, ἐὰν ὁ κόμης Βαλδοβέργης ἀπέθανεν. Ἡ δ' ἀπροσδόκητος αὕτη ἐρώτησις τοσοῦτον τὴν ἐξέπληξεν ὥστε κατέστη ὡχρὰ ὑπὸ φόβου.

— Σιωπὴ, ἀνέκραξε, σὰς παρακαλῶ, δι' ἀγάπην Θεοῦ! Παράδοτε ἀμέσως εἰς τὴν λήθην, ὅ,τι ἂν γνωρίζητε περὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, διότι καὶ οἱ τοῖχοι ἐνταῦθα ἔχουσιν ὦτα. Ὅσον διὰ τὸν δυστυχῆ ἱππότην, εἴθε ν' ἀπέθνησκεν, ἐπειδὴ αἱ βάσανοι, αἷς δοκιμάζει, εἶνε χεῖρονες μυρίων θανάτων. Ὄταν ἀναφέρει ἐνίοτε εἰς τὸν σύζυγόν μου τὴν γυναῖκα καὶ τὸ τέκνον του, ὧν ἀγνοεῖ τὴν τύχην, χύνει χειμαρρῶδες δακρύων. Ὁ μαῦρος ἄρτος ὃν βλέπετε, εἶνε ἡ μόνη τροφή, ἣν τῷ δίδωσι, πρὸς συντήρησιν τοῦ βίου καὶ τῶν ταλαιπωριῶν του. Μετ' ὀλίγον θὰ τὸν φέρῃ εἰς αὐτὸν ὁ ἀνὴρ μου, διότι εἰς τοῦ ἀνδρός μου τὴν ἐπιτήρησιν εἶναι ἰδιαιτέρως παραδεδομένος.

Ενταῦθα ἡ μὲν σύζυγος τοῦ ἐπιστάτου ἐσπόγγιζε τὰ δάκρυά της, διότι, ὡς ἀλλαχοῦ περιεγράψαμεν, ἦτο συμπαθοὺς χαρακτήρος, ὁ δ' Ὄθων ἡ ἀγκάσθη ν' ἀποστρέψῃ τὸ ὕγρὸν πρόσωπόν του καὶ νὰ καταπνίξῃ τοὺς κλαυθμούς του. Ἐπειδὴ δὲ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Βυρκάρδος ἐκάλεσε τὴν σύζυγόν του, καὶ ἐξῆλθε αὕτη μετὰ τῶν τέκνων της, ὁ Ὄθων ἔμεινε μόνος.

Ἀμυδρὰ ἄκτις ἐφώτισεν αἰφνηδίως τὸ πνεῦμα του, καὶ λαβὼν τὸν διὰ τὸν πατέρα του προσδιωρισμένον μαῦρον ἄρτον καὶ ἀραιρέτας ἱκανὸν τεμάχιον τοῦ φλογώματος (πέτσας), ἐξέβαλε μέρος τῆς ψυχῆς, καὶ ἀντ' αὐτῆς ἔθετε δέμα σπαρτίου, χρησιμεύοντος νὰ διευθύνῃ τὴν πτήσιν τῶν ἱεράκων του. Εἴτα δ' ἔγραψεν ἐπὶ μικροῦ χάρτου τὰς ἐξῆς ὀλίγας λέξεις· «ὁ ὑμέτερος φίλος σὰς περιμένει τὴν ἐσπέραν ταύτην ὑπὸ τὸν τοῖχον· ἄμα δὴ τὸ ἥλιος, θέλετε κατάβιδάσῃ νδιὰ τῆς θυρίδος σας τὸ σπαρτίον τοῦτο, ὅταν δὲ τὸ ἀναβιδάσῃτε θέλετε εὖρει προσδεδεμένον εἰς αὐτὸ σχοινίον, χρησιμεύσον εἰς τὴν ὁραπέτευσίν σας ἀντὶ κλίμακος. Ἡ σύζυγός σας πέμπει τὸν φίλον τοῦτον, οὗς δν ἐνεπισεύθῃ καὶ τὴν ἐμπερικλειομένην ἐπιστολήν.»

Μετὰ δὲ τοῦτο προσέθετεν ὁ Ὄθων ἐντὸς τοῦ ἄρτου τὸ γραμματίον του καὶ τὴν ἐπιστολήν τῆς Θεοδώρας, ἐπανέθηκεν ἐπιδεξιῶς τὸ φλόγωμα ἐπὶ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦτον εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἤρχισε νὰ παίζει ἀδιαφόρως μετὰ τῶν ἱεράκων του. Ἡ δ' ἐπιστολὴ τῆς Θεοδώρας, ἣν ὁ Ὄθων ἐπεμψεν εἰς τὸν πατέρα του, δὲν ἦτο μὲν ἐσφραγισμένη, ἀλλ' εὐκόλως ὁ κόμης ἠδύνατο νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς γνησιότητός της ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῆς γραφῆς.

Μετ' ὀλίγον δ' ἐπέστρεψε καὶ ὁ Βυρκάρδος, οὐδὲν εἰδὼς ἐκ τῆς μετὰ τοῦ Ὄθωνος συνομιλίας τῆς συζύγου του, καὶ ἀφ' οὗ ὡμίλησε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ μικρὸν περὶ τῶν ἱεράκων του, ἔλαβε τὸν μαῦρον ἄρτον καὶ λάγνηνον πλήρη ὕδατος καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸν δεσμώτην.

Περὶ δὲ τὴν δείλην ὑποκριθεὶς ὁ Ὄθων ὅτι θέλει διδάξῃ ἐτι τὸν ἱέρακα, ὃν πρὸ μικροῦ ἠγόρασεν ὁ Διέτριχος, ἔλαβεν εὐκόλως τὴν ἀδειαν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Πύργου.

ΚΕΦ. Θ'.

Ἡ δραπέτευσις.

Ὅταν δ' ὁ Ὄθων εἶδεν ἑαυτὸν ἐλεύθερον, ἔτρεξεν εἰς τὸ δάσος καὶ εὔρεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, τὸν Ῥυπέρτον καὶ τὸν υἱὸν του. Ἡ γὰρ, ἣν ἐδοκίμαζεν, ἦτο τοσοῦτον ζωηρὰ, ὥστε μόλις ἐκράτει ἑαυτοῦ. «Συγχαίρου με, φίλε μου, εἶπεν εἰς τὸν ξυλοτόμον, ἦ, μᾶλλον, εὐχαριστήσωμεν ὁμοῦ τὸν Θεόν, διότι εἰσηκούσε τὰς εὐχὰς μας.» Εἶτα τῷ διηγήθη τὸ μέσον ὃ μεταχειρίσθη, ἵνα εἰδοποιήτῃ τὸν κόμητα περὶ τοῦ σχεδίου τῆς δραπέτευσως, καὶ τελευταῖον παρεκάλεσε τὸν Ῥυπέρτον νὰ ἐτοιμάσῃ σχοινίον ἀρκετὰ μακρὸν καὶ δυνατόν διὰ τὴν ἐσπέραν.

Ὁ Ῥυπέρτος δὲν ἠγνόει τοὺς ἐκπαιλουντας αὐτὸν κινδύνους· ἀλλὰ τασαύτη ἦτο ἡ πρὸς τὸν Ὄθωνα εὐγνωμοσύνη του, ὥστε καίτοι δυνάμενος νὰ καταστραφῇ, εἰὰν καταλαμβάνετο βοηθῶν τὸν νιόν εἰς ἀπόπειραν, ἥτις κατὰ τὸν ἱππότην ἦτο μέγα ἐγκλημα, ἀπεφάσισεν ὁμως πνυτὶ σθένει νὰ τὸν συνδράμῃ. Ὄθεν παρεκάλεσε τὸν Ὄθωνα νὰ τὸν ἀκολουθήτῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπως συγκερῶσι τὰ περὶ τῶν μέσων τῆς ἐκτελέσεως· ἀπεφάσισαν λοιπὸν τὸ ἐσπέρας ὃ μὲν Ῥυπέρτος νὰ πλησιάσῃ λέμβον εἰς τὸν τοῖχον, ὃ δὲ κόμης καὶ ὁ Ὄθων νὰ ἐμβῶσιν εἰς αὐτήν καὶ ἀκολουθοῦντες τὸν ῥοὺν τοῦ ποταμοῦ, νὰ προσορμισθῶσι πέραν τῆς κυριότητος τοῦ Διατρίχου.

Μετὰ πολλὰς δ' ὥρας παρελθούσας εἰς δεινὴν ἀνῆσυχίαν, ὃ ἦτο τέλος ἐδυσεν ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα, καὶ τότε ὁ Ὄθων, ὁ Ῥυπέρτος καὶ ὁ υἱὸς του ἐξῆλθον τοῦ δάσους καὶ διεθύνθησαν πρὸς τὸν τοῖχον τὸν ἀφορῶντα πρὸς τὸν ποταμὸν, ὅπου, ὡς τὸ ἐσυμπεράνεν ὁ Ὄθων, ἦτο ἡ θυρίς τῆς φυλακῆς τοῦ πατρὸς του. Ὁ Ῥυπέρτος παρσχιυάσας πάντα τὰ τῆς συγῆς, ἔφερε λέμβον καὶ ἔθετεν αὐτὴν ἐλαφρὰ εἰς τὴν ὄχθην. Ἀνεμὸς ἰσχυρὸς ἐτάρασσε τὰ δένδρα καὶ τὴν ὑδατίνην ἐπιφάνειαν, καὶ ἡ κίνησις τῶν φύλλων μετὰ τοῦ ῥόχθου τῶν κυμάτων ἐπτόρουν παλλάκις τὸν Ὄθωνα καὶ τοὺς συντρόφους του, ὧν ἡ καρδία ἐπαλλεζωηρῶς ὑπὸ φόβου τε καὶ ἐλπίδος. «Ὁ Θεὸς μετ' ἡμῶν» ἐπαναλάμβανε συνεχῶς ὁ Ὄθων ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἵνα ἐγκαρδιωθῇ αὐτὸς καὶ ἐγκαρδιώσῃ τὸν γενναῖον ἄνθρωπον, ὅστις τότε ἐρρίψκεκινδύνευε μετὰ τὴν σαύτης ἀφοσιώσεως τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ζωὴν του.

Ἐν ποσούτῳ αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐπαυσαν νὰ φωτίζωσι τὰ ἐλαφρὰ νερὰ, τὰ μετεωριζόμενα ὑπεράνω τῶν ὑδάτων, καὶ οἱ ἀστέρες ἐπολλυπλασιαζόντο ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ στερεώματος, ὅταν ἠκούσθη λίθος ὀλισθαίνων κατὰ μῆκος τοῦ τοῖχου καὶ κρατούμενος ἀπὸ σπαρτίον. Ὁ Ὄθων ἐννόησε πάσαστα ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ σπαρτίον ὅπερ αὐτὸς εἶχε πέμψει ἐν τὸς τοῦ ἄρτου. Χωρὶς νὰ βραδύνῃ οὐδὲ στιγμὴν, ὁ Ῥυπέρτος ἔδρασε εἰς αὐτὸ τὸ σχοινίον, ὃ εἶχε φέρεi, ἀφ' οὗ ἔλαμεν ἐπ' αὐτοῦ κόμβους τινὰς ἵνα εὐκόλυνῃ τὴν κάθοδον, καὶ μετ' ὀλίγον τὸ σπαρτίον ἀνέβη πάλιν, σύρον μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ σχοινίον, ὃ ἠκολούθουν μετ' ἀδημονίας τὰ βλέμματα τοῦ Ὄθωνος καὶ τοῦ Ῥυπέρτου.

Μόλις δὲ δύο λεπτὰ παρήλθον καὶ ὁ Ὄθων ἤκουεν ἐπὶ τοῦ τοῖχου πρᾶτριν ψῆν σώματος βαρέως, καὶ εὐθὺς εἶδεν ἐμπρὸς τοῦ τὸν αἰχμάλωτον, ὃν ἐμελλε νὰ σώσῃ. Συγχεχυμένως ἐνεθυμείτο τοὺς χερσικτήρας τοῦ πατρὸς του, καὶ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς δὲν τῷ ἐσυγχώρει νὰ τοὺς διακρίνῃ καλῶς· δὲν εἶχεν ὁμως λητμονήτῃ πληγὴν ἣν ὁ κόμης εἶχεν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ, ἰδὼν τὴν οὐλὴν, ἀνεγνώρισε μετὰ δυσπεριγράπτου χαρᾶς, ὅτι δὲν ἠπατήθη, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τὰς εὐχὰς του.

Ὁ κόμης ἠθέλησε ν' ἀποδώτῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του εἰς τοὺς ἐλευθερωτὰς του καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Ὄθωνα, τὸν ἠρώτησεν εἰς τίνα χρεώσῃ τὴν ἐλευθερίαν του· ἀλλ' ὁ Ὄθων, φοβούμενος ὅτι ἄκαιρος ἐξήγησις καὶ ἀναγνώρισις ταχεῖα, ἠύνατο νὰ εἴν' ἐπικίνδυνος εἰς τὰς στιγμὰς ἐκείνας, ἀπεφάσισεν οὐδόλως πρὸς τὸ παρὸν ν' ἀποκριθῇ, καὶ αὐτοῦ εὐχαρίστησε τὸν Ῥυπέρτον διὰ τὴν ἀφοσιώσιν του, καὶ ὁπεσχέθη εἰς αὐτὸν ὅτι δὲν ἠθελε τὸν λητμονήτῃ, ἔτρεψε νὰ ἐνιδιάσῃ τὸν πατέρα του εἰς τὸ πορθμεῖον, καὶ, καθήσας παρ' αὐτόν, διεύθυνε τὸν πλοῦν του, ἐν ᾧ ὁ Ῥυπέρτος καὶ ὁ υἱὸς του ἀπεσύροντο, εἰσδύοντες εἰς τοὺς τὸν ποταμὸν παρατείνοντας θάμνους.

Ὅταν δὲ, φθάς εἰς Ἰκανὴν τοῦ Πύργου ἀπόστασιν, ὁ Ὄθων ἐνόμισεν ὅτι δύναται ἀκινδύνως ν' ἀρσῇ, ἐνεχείρισεν εἰς τὸν πατέρα του ἐνδυμα προσκυνητοῦ, ὃ ὁ Ῥυπέρτος κατέθεσεν εἰς τὴν λέμβον· ὁ δὲ κόμης ἐνεδύθη αὐτὸ καὶ, ἀποβάς, ἠώτησεν ἐκ νέου τὸν υἱὸν του τὸ ὄνομα τοῦ ἐλευθερωτοῦ του. — Ἠλθα, εἶπεν ὁ Ὄθων, ἐκ μέρους τῆς συζύγου σας, ἥτις μοὶ ἔδωκεν, ὡς δείγμα τῆς ἀποστολῆς μου, τὴν ἐπιστολήν ἣν εὔρετε τὸ πρῶτον ἐν τῷ ἄρτῳ σας. — Καί τις σὰς ὑπέδειξε τὴν διαμονὴν τοῦ ἱππότη Φελσαγχείμου; — Ὁ υἱὸς Σας. — Ὁ υἱὸς μου! εἶναι λοιπὸν ἐδῶ;

Ὁ Ὄθων δὲν ἀπεκρίνετο· τρόπος σπασμωδικὸς ἐκυρίευε τὰ μέλη του καὶ δάκρυα ἐπλήρουν τοὺς ὀφθαλμούς του, εἰς οὓς ἀντανεκλῶντο αἱ πρῶται τῆς σελήνης ἀκτῖνες.

— Δὲν ἀποκρίνεσθε; ἐξηκολούθησε φρίσων ὁ κόμης· δὲν ὑπάρχει πλέον!

Ἀσυνήθης ταραχὴ ἐμπόδιζε τὸν Ὄθωνα ν' ἀποκριθῇ, διότι καίτοι ἀφ' ἐνὸς διεκαίετο ὑπὸ ἀνυπομονητικίας νὰ γνωρισθῇ μετὰ τοῦ πατρὸς του, ἀφ' ἐτέρευ ὁμως ἠθελε νὰ οἰκονομήτῃ, τρόπον τινά, τὴν εὐαιτιησίαν του. Αἶρνης δὲ προσέξαντες ἀμφοτέρω ἤκουσαν κρότον, καὶ φοβούμενοι ὅτι συνελήφθησαν εἰσχωρήσαν πρὸς τὸ ἐνδότερον τοῦ δάσους.

Οἱ προσενηστίντες αὐτοῖ· τὸν φόβον τοῦτον ἦσαν ἀδλαβεῖς ὁδοιπόροι· ἀλλ' ἐπεὶ δὴ ἐβιάζον εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τὸν κόμητα διεθύνοντιν, οὗτος ἀπὸ μακρύνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τοῦ υἱοῦ του, ἀντιθέτως διευθυνομένου, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱὸς ἦσαν τοσοῦτον μακρὰν ἀλλήλων, ὥστε διαφυνόντες τὸν ραντασιώδη ἐκείνον κίνδυνον, δὲν ἠδύναντο νὰ ἐνωθῶνται αὐθις, διότι δὲν ἐτόλμων οὐδὲ νὰ φωνάξωσι, καὶ ἐνῶ ὁ κόμης ἐπανήρχετο εἰς τὸν Ῥήνον, ὁ Ὄθων ἐξηκολούθει νὰ εἰσχωρῇ εἰς τὸ δάσος.

Ὅταν δ' ἐγένετο ἡμέρα, ὁ Ὄθων εὗρεθ' ἐπὶ μεγάλῃς ὁδοῦ, διαχωρίζουσας τὸ δάσος, ὅπου σταμάτησας εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, ὡς εὐλογήσαντα τὴν ἐπιχείρησίν του· διότι καίτοι ἡ ὕνατο νὰ περιπέτῃ ὁ πατήρ του ἐκ νέου εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, τοσοῦτον ἀνεγνώρισεν ὁ Ὄθων εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του τὴν ἐπέμβασι, τῆς θεῆας Προνοίας, ὥστε ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἔνοχον ἀχαριστίας πρὸς αὐτήν, ἐάν τιχόν ἀμφισβητοῖν ὅτι τὸ τέλος ἤθελεν ἀνταποκριθῆ πρὸς τὴν ἀρχήν.

Ἀφοῦ δ' ἠτύχασε μίαν στιγμὴν, ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἣν ἀπῆντησε, καὶ ἤτις ἤλπιζεν ὅτι θὰ τὸν φέρῃ εἰς μεγάλην πόλιν.

Ἡ μήτηρ του, τὴν ὥραν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, τῷ ἐνεχείρισε δακτύλιον, ὃν ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε δώσει εἰς τὸν σύζυγον τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀγῶνος καὶ τὸν ὁπῆδον αὐτῇ εἶχε λάβει μεθ' ἑαυτῆς, καταλείπουσα τὸν Πύργον τοῦ Βαλδοβέργου. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ μεταχειρισθῇ αὐτόν, ἵνα ζητήσῃ δικαιοσύνην παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἀποδώσῃ εἰς τὸν πατέρα του τὰ δίκαια, ὃν ὁ Διέτριχος τὸν εἶχε τόσον ἀδίκως στερήσει. Ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ καὶ εἰς τὴν νέαν ταύτην ἐπιχερήσῃ, ἥτις ἔτις ἤθελε τρομάξει καρδίαν ἥστον γενναίαν, παρηγόρησε μετ' ὀλίγον τὸν Ὄθωνα, καὶ πλήρης τῆς πρὸς Θεὸν πίστεως ἐβαδίζε πρὸς αὐτήν, ὡς ἀνδρείος στρατιώτης βαδίζει πρὸς τὴν νίκην.

— Ἀλλῶς τε, ἔλεγεν, ὁ πατήρ μου γνωρίζει ἡ δὴ τὴν διαμονὴν τῆς μητρός μου, τὸ δ' ἐνδυμα τοῦ προσκυνητοῦ καὶ, τὸ ἀξιολογώτερον, ἡ θεία πρόνοια, θὰ ἐμποδίσωσιν εὐκόλως τὴν ἀναγνώρισίν του, εἰς αὐτὴν φθάσῃ εἰς Ἑλβετίαν. Δυστυχῇ πατερ! μὲ νομίζει ἔτις ἤδη τεθνεῶτα! ἴσως μὲ νομίζει θῦμα τῆς ἀφοσιώσεως μου! Μεθ' ὁπόσης χαρᾶς θὰ παρουσιασθῶ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὴν μητέρα μου, ἀφ' οὗ λάβω δικαιοσύνην παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ δύναμαι νὰ τοῖς ἀναγγεῖλω τὸ τέρμα τῆς ἐξορίας των καὶ τὴν δικαίαν τιμωρίαν τοῦ κατεπιεστού μας!

Ἐμφυχούμενος ὑπὸ τῶν σκέψεων τούτων ὁ Ὄθων, ἐλησμόνει τοὺς ὁδοιπορικοὺς κόπους, καὶ αἰετὶ λάμβανεν ἀνάπαυσιν τινα, τὸ ἔκαμνεν ἵνα διπλασιάσῃ τὸ βῆμα του ἔπειτα, καὶ φθάσῃ ταχύτερον εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ μονάρχου, διατρέχοντος τότε, ὡς ἔμαθεν, ἐν Μονάχῳ. Μετὰ τινος λοιπὸν ἡμέρας ἐφθάσεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην, καὶ ἐπαγγελομένοις πάντοτε τὸν ἱερακονόμον, κατάρθωσε νὰ ἐκθίσῃ τὰ πτηνὰ του ἐν τοῖς κήποις αὐτοῖς τῆς Αὐλῆς, ἐλπίζων οὕτω νὰ εὐρηγῇ περίστασιν ἵν' ὁμιλήσῃ τῷ αὐτοκράτορι. Ὁ δὲ Κύριος, εἰς δὲ ὁλοκλήρως ἐνεπιστεύθη καὶ οὔτενος ἐπεκαλεῖτο τὴν βοήθειαν τότε, ἔσπευσε νὰ τὸν συνδράμῃ.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἀρίξεως του, ὁ Ὄθων περιερχόμενος ἐν τῷ βασιλικῷ παραδείσῳ, καὶ φέρων ἐπὶ τοῦ ὤμου ἱέρακα, εἶρε παλῦτιμον δακτύλιον, κατὰ τὸ ἥμισυ κεκρυμμένον ὑπὸ τὰ χόρτα, καὶ λαβὼν αὐτόν, ἐζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν εἰς τίνα ἀνῆκεν, ὅταν κῆρυξ δημόσιος ἀνήγγειλε διὰ σάλπιγγος τὴν ἀπώλειαν τοῦ δακτυλίου τούτου καὶ ὑπεσχέθη, ἐν

δνόματι τῆς αὐτοκρατείας, μεγάλην ἀμοιβὴν εἰς ὅτινα τὰ φέρει εἰς τὴν Μεγαλειότητά της.

Ὁ δ' Ὄθων μὴ ἀμφισβητοῦν ὅτι ὁ δακτύλιος, ὃν εἶρεν, ἦν ὁ ὑπὸ τῆς βασιλείσεως ἀπολεσθεὶς, ἔτρεξε πᾶντα εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἔδειξεν αὐτόν εἰς τὸν ὑπασιπῆν τῆς ἡμέρας, καὶ αὐτός, ἐκτελῶν τὴν διαταγὴν τῆς ἡγεμονίδος, ἥτις ἤθελε νὰ δώσῃ μόνῃ της τὴν ὑποχρεθεῖσαν ἀμοιβήν, ὠδήγησε τὸν νέον εἰς τὸν κοιτῶνα της. Ὁ δ' αὐτοκράτωρ, εὐρισκόμενος τότε ἐκεῖ, προσεκάλεσε τὸν Ὄθωνα νὰ πλησιάσῃ καὶ τῷ εἶπε μετ' ἐραυρίου μειδίσματος. « Ἐπειδὴ φοβεῖσαι, τέκνον μου, τὸν θεὸν καὶ ἐμειπτεύσαι εἰς τὸν λόγον τοῦ ἡγεμόνος σου, θέλω προσθέσει εἰς τὴν παρὰ τοῦ συζύγου μου ἀμοιβήν καὶ ἑτέραν παρ' ἐμοῦ, ὁποῖαν προτείνεις· λέγε καὶ μὴ φοβεῖσαι. »

Ὁ Ὄθων ἐκλίνετο ἐν γόνυ, καὶ κύψας μὲ σέβας τὴν κεφαλὴν, ἀπεκρίθη. « Ἀς ἐπιτρέψῃ πρῶτον ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης τὸν δούλον της νὰ τῇ διηγηθῇ μίαν ἱστορίαν. » Ὁ αὐτοκράτωρ ἐγέλασε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν παραδοξὸν ταύτην ἀρχήν, γινόμενος δ' εἰς τα σφοδρότερος, διέταξε νὰ δώσωσιν εἰς τὸν Ὄθωνα ταπεινὸν καθίσμα καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν ὅτι ἦτο ἑτοιμος νὰ τὸν ἀκούσῃ· τότε δ' ὁ νέος ἤρχισεν ὡς ἐξῆς μὲ φωνὴν διελὴν μὲν, ἀλλ' οὐχὶ περιπεπλεγμένην.

— Ἐν μικρᾷ κοιλάδι, ποιμὴν τις ἔζη εὐτυχῶς ἐν μέσῳ τοῦ εἰρηνικοῦ ποιμνίου του· ὅταν τὰ πρόβατα ἔβασκον εἰς τὸ τρυφερόν χορτόν, ἐκεῖνος ἐκαθίετο παρ' αὐτὰ καὶ ἐτρώγε τὸν ἄρτον του, καὶ ὅταν τὰ ἐπότιζεν, ἐπινεν εἰς τὴν αὐτὴν μεσὺ τῆς πηγῆς, ἐπειδὴ τὰ ἡγάπα προσφιλῶς καὶ ἐφρόντιζε ν' ἀπομακρύνῃ αὐτῶν πᾶν εἶδος κινδύνου. Ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς του, ζηλιύσας τὴν εὐτυχίαν του, συνήθροισεν ἐν τῷ δάσει ἀγέλην λύκων καὶ τὴν ἀπέλυεν εἰς τὴν ἡσυχον κοιλάδα· οἱ λύκοι κατέρραγον τὰ πρόβατα καὶ ἐλεηλάτησαν τὰς νομάς, συλλαβὼν δὲ τὸν ποιμένα ὁ ἐχθρὸς του τὸν ἐφυλάκισεν εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν, ἀφ' ἧς μόνον μετὰ πολλὰ ἔτη ἐξῆλθε διὰ τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ υἱοῦ του. Ἀλλ' ἂν καὶ ὁ ποιμὴν ἐλευθερώθῃ, τὸ ποιμνίον του ἀπωλέσθῃ, καὶ τὰ ἀγαθὰ του εἴτιν ἔτι εἰς χεῖρας τοῦ ἄρπαρος.

Ὁ Ὄθων ἐσιώπησεν. Ὄθων τὰ βλέμματα προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ πάντες περιέμενον ἀνυπομόνως τὸ τέλος τῆς ἱστορίας ταύτης, ἥς οὐδεὶς ἐνόει τὴν ἀλληγορίαν. Ὁ δ' αὐτοκράτωρ, ἐπίσης ἐπιθυμῶν νὰ γνωρίσῃ αὐτὴν παρεκάλεσε τὸν Ὄθωνα νὰ τῷ τὴν ἐξηγήσῃ. Καὶ ὁ νέος ἐγειρόμενος, — Μεγαλειότης, εἶπε μετὰ φανερᾶς συγκινήσεως, ὁ ποιμὴν αὗτος, ἄγρυπνος φύλαξ εἰρηνικοῦ ποιμνίου, εἶνε ὁ δούλος Σας, Κόμης Ἐρρίκος Βαλδοβέργου, υἱὸς τοῦ Κόμητος Ρυδόλφου Φαλκεμβέργου, αὐτὸς ὅστις ἐν ἱπποτικῷ ἀγῶνι ἐκέρδισε πατὴρ τὸ βραβεῖον τῆς ἐπιδεξιότητος καὶ τῆς ἀνδρείας, εἰς δὲ ἡ Γ. Μ. κηρύσσει νὰ προσθέσῃ τὸν παρόντα δακτύλιον. Ταῦτα λέγων, παρουσίασεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα τὸν δακτύλιον, ὃν τῷ ἔδωκεν ἡ Θεοδώρα, καὶ ἐφ' οὗ ἦν ἐγκαταγραμμένον τὸ μνηγεράματον τοῦ ἡγεμόνος. — Καὶ ὁ συναθροίσας τοὺς κύκλους, ἐξηκολούθησεν, εἶνε ὁ ἐμπότης Διέτριχος Φαλσαγγεμος, ἄλλας Στέφανος Εὐ-

λανδόρφος, ὁ ὑπὸ τοῦ πατρός μου ἡττηθεὶς ἐν τῷ ἀγῶνι. Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ πάντες οἱ περὶ αὐτὸν δὲν ἠδύναντο νὰ συνέλθωσιν ἀπὸ τὴν ἐκτασίαν των. Πρὸ πολλοῦ δὲν ἤκούετο ὁ Στέφανος Βυλνδόρφος, καὶ οὐδεὶς ἀμφέβαλεν ὅτι ἡλλαξεν ὄνομα καὶ διαμονὴν ὡς πρὸς τὸν Κόμητα δὲ Βαλδοβέργην, ὅστις ἐκουσίως μεταβάς ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς Βοιμίας εἰς τὸ κέντρον τῶν δασῶν τῆς Σουαβίας, μετέβαλεν ἑαυτῷ ὄνομα, ἐν' ἀντίθεσιν εἰς τὰς ἐπιβουλὰς τοῦ ἀπενδου ἐχθροῦ του, ἐνόμιζον ὅτι ἄφητε τὴν Γερμανίαν ἐν ἐνωθῇ μετὰ τῶν σταυροφόρων, καὶ ὅτι ἀπωλέσθη ὁμοῦ μὲ πλῆθος ἄλλων ἱπποτῶν, ὧν ὁ θάνατος ἦτο γνωστός.

— Παρηγορήτου, υἱέ μου, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ· λίαν λυποῦμαι διότι δὲν ἀπέδωκα παχύτερον δικαιοσύνην εἰς τὸν εὐγενῆ πατέρα σου· ἡ μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ καὶ ἡ διαδοθεῖσα ρῆμη, ὅτι ἀνεχώρησεν εἰς Ἱερουσαλὴμ μ' ἐμπόδισαν νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν· ἀλλ' ἤδη, ὅτε αὕτη ἐγνώσθη, θέλω προσπαθῆσαι νὰ τῷ ἀποδώσω ὅλα τὰ δίκαια καὶ τὰ ἀγαθὰ του. Μὴ ὁμιλῆς πλέον ἀλληγορικῶς, καὶ διηγήτου μας λεπτομερῶς πάντα τῆς οἰκογενείας σου τὰ συμβάντα.

Ὁ Ὄθων ἐκάθητε τότε ἐκ νέου καὶ ἤρχισεν νὰ διηγῆται τὴν ἱστορίαν τῆς οἰκογενείας του διὰ τοσοῦτον συμπαθοῦς τρόπου καὶ μετὰ τοσαύτης συγκινήσεως, ὥστε οἱ ἀκροαταὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσι το δάκρυά των. Ὄταν δ' ἐτελείωσεν, ὁ αὐτοκράτωρ τῷ ἔδωκε νὰ φιλήσῃ τὴν χεῖρα του καὶ ἀπεφάνισεν νὰ τῷ προσφέρῃ στρατεύμα πολυπλήθον, ἵνα προσβάλῃ μόνος τὸν Διέτριχον εἰς τὴν φωλεάν του, φέρῃ αὐτὸν αἰχμάλωτον ἐνώπιον τῆς Αὐλῆς.

Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν ὁ Ὄθων ἡλλαξε τὰ ἀπ' αὐτοῦ ἱερακονόμου ἐνδύματα μὲ ἱπποτικὴν πανοπλίαν καὶ ἐπὶ κεφαλῇ ἰσχυροῦ ἀποτρίσματος ἱππέων, ἐπανελάμβη τὴν πρὸς τὸν Ῥήνον ὁδόν.

Ἐντούτοις ὅταν, τὴν ἐπαύριον τῆς φυγῆς τοῦ Κόμητος Βαλδοβέργου, ὁ Βυρκάρδος ἐπηρεύθη νὰ τῷ δώσῃ τὴν συνήθη τροφήν, μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του διότι δὲν τὸν εὔρεν. Ἐρευνήσας δ' ὅλον τὸ δωματίον, ἀνεκάλυψε τέλος τὴν ἄκραν τῆς σχοινίτης κλίμακος, ἣν ὁ κόμης εἶχε δεδεμένην εἰς τὸν πόδα τῆς κλίνης του· ἐνόησε λοιπὸν τότε καλῶς, ὅτι ὁ κόμης ἐσώθη διὰ τῆς θυρίδος, ἀλλὰ δὲν ἐδύνατο νὰ φαντασθῇ, πόθεν ὁ αἰχμάλωτος οὗτος ἐπρομηθεύθη τὸ σχοινίον ἐκεῖνο, καὶ κύψας σκυθρωπῶς τὴν κεφαλὴν. — Ἡρξάνθη εἶπεν, ἐὰν ὁ Κύριός μου μάθῃ τὴν δραπετεύσιν ταύτην, ἐπειδὴ θέλει τὴν ἀποδώσει εἰς μόνον ἐμέ, ὅστις ἤμην ἐπιφορτισμένος τὴν φυλακὴν τοῦ Κόμητος. Ἀλλὰ μόλον τοῦτο μοὶ μένει ἐτι μέσον σωτηρίας, νὰ μὴ εἴπω δηλ. τίποτε εἰς τὸν Κύριον μου, καὶ νὰ τὸν ἀφήτῃ νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ αἰχμάλωτος εἶνε πάντοτε ἐνταῦθα· εἰς δὲ τὴν κυρίαν μου, ἵνα μὴ ἐπιθυμῇ νὰ βλέπῃ ἐκεῖνον· ὁ ποσοῦτος ἡγάπα, θέλω εἶπει, ὅτι ὁ οὐζυγός της μὲ διέταξε νὰ διπλασιάσω τὴν ἐπαγρύπνησιν. Ἡ δ' ἀπουσία τοῦ μικροῦ ἐκείνου ἱερακονόμου μαρτυρεῖ ὅτι δὲν εἶνε ξένος εἰς τὸ δυστύχημα τοῦτο, διότι ἐξελθὼν χθὲς τὸ ἑσπέρας τοῦ πύργου, δὲν ἐπανήλθε. Δὲν ἠδύνατο ὁμοῦς νὰ εἰσελθῇ ἐδῶ,

διότι ἡ κλεῖς τοῦ δωματίου τούτου οὐδέποτε ἔλειψε τοῦ θυλακίου μου, καὶ βεβαίως δὲν θ' ἀνεβρίχθη τὸ μήκος τοῦ τοίχου, ἵνα δώσῃ εἰς τὸν αἰχμάλωτον τὴν ἐπάρκτον ταύτην κλίμακα.». Ἡ.

Ἐξήγαγεν ἔπειτα ὁ Βυρκάρδος τὴν κλίμακα καὶ ἀφ' οὗ ἐκλείπεν ἐπιμελῶς τὴν θύραν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θαλαμὸν του, ὅπου ἐκρυψε τὴν κιθάραν καὶ τὰ κλωδιά, τὰ ὑπὸ τοῦ Ὄθωνος καταλειφθέντα ἐκεῖ, θέλων οὕτω ν' ἀφανίσῃ πᾶν ὅ,τι ἠδύνετο ν' ἀνακαλέσῃ τὸν μυστηριώδη ἐκεῖνον ἀγνώστον.

Τρεῖς δ' ἡμέρας παρήλθον ἔκτοτε, καὶ ὁ Βυρκάρδος συνέχαιρεν ἤδη ἑαυτὸν διὰ τὴν ἐπίνοιαν του, ὅταν, ἐν τῷ μέσῳ νυκτός· θυελλώδους, ἡ εἰς τὰ ὄπλα πρόσκητις ἐξύπνισεν αὐτόν. Ἐγείρεται περίφοβος, ἀκούει τὰς κραυγὰς τῶν ἐντὸς αὐτῶν τῶν αὐλῶν τοῦ πύργου μαχομένων, καὶ φρονίμως ποιῶν πορεύεται νὰ συσπειρωθῇ εἰς τὸ βᾶθος τῆς σιταποθήκης. Ὁ προσβάλλων ἦτον ὁ Ὄθων, ὅστις, διημερεύσας εἰς παρήμερον μέρος τοῦ δάστους, ἐξῆλθεν αὐτοῦ τὴν νύκτα, καὶ, ὠρελούμενος ἀπὸ τὸν θόρυβον τῆς καταιγίδος, εἰσεχώρησε μετὰ τοῦ στρατεύματος του εἰς τὸν πύργον, δι' εἰσόδου ὑπερασπιζομένης μόνον ὑπὸ μιᾶς στενῆς θύρας, ἣν τῷ ὑπέδειξεν ὁ Ῥυπέρτος.

Φιάσαντες εἰς τὰς αὐλὰς, οἱ στρατιῶται τοῦ Ὄθωνος ἀρῆκαν φρικτῶδη κραυγὴν, οἱ δὲ στρατιῶται τοῦ Διέτριχου ἐκπλαγέντες δὲν ἔκαμαν εἰμὴ ἀτθευθῇ ἀντίστασιν· τότε ὁ Ὄθων ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ νικηφόρου στρατεύματος του, ἔτριξε νὰ ζητήτῃ τὸν ἱππότην εἰς τοὺς θαλάμους του, διότι ἔσπευσε νὰ τὸν καταλάβῃ ζῶντα. Ὁ Διέτριχος ἠθέλησε νὰ ὑπερασπισθῇ, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀρωπλίσθη καὶ ἐδέθη, καὶ ὅταν τὸ ἐξηγριασμένον βλέμμα του ἀπήντησε τὸ τοῦ Ὄθωνος — Διέτριχε, τῷ εἶπεν οὗτος μὲ ἀναγνωρίζεις; θεώρητον με καλῶς διότι καὶ ἄλλοτε μὲ εἶδες· εἶμαι ὁ ἱερακονόμος, ὅστις σοὶ ἐπώλησεν, οὐχὲ πρὸ μικροῦ, ὠραῖον πτηνὸν ὑφ' οὗ τοσοῦτον εὐχαριστήθης. Ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις ἐτι τὸ ὄνομα μου καὶ σοὶ τὸ λέγω· καλοῦμαι Ὄθων, καὶ εἶμαι υἱὸς τοῦ Κόμητος Βαλδοβέργου, ὃν εἶχες τοσοῦτον χρόνον αἰχμάλωτον, καὶ τὸν ὁποῖον ἐξέβαλον τῆς φυλακῆς, διὰ τῆς βοήθειας τοῦ τιμωροῦντος τὸ ἐνοχον καὶ δικαιοῦντος τὸν ἀθῶον.

Ὁ Διέτριχος ἐσκίρτα ὑπὸ λύτσης, καὶ ἐπρόφερε τὰς τρομεροτέρας ἀράς ἐναντίον τοῦ Ὄθωνος καὶ τοῦ Θεοῦ.

— Βλασφήμει, τῷ εἶπεν ὁ Ὄθων, αἱ ἀραί σου εἰσὶν ἀνωφελεῖς· γνώρισον μᾶλλον τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, βαρυνθέντος τὰ ἐγκλήματα σου καὶ δικαίως ἀμείβοντος σέ διὰ πᾶν ὅ,τι ἐπραξας εἰς τοσοῦτους ἀθῶους. Σοὶ χαρίζω τὴν ζωὴν, ἵνα ἔχῃς καιρὸν νὰ ἐλθῇς εἰς σεαυτὸν, καὶ νὰ ζητήτῃς παρὰ τοῦ ὑψίστου συγχώρησιν, ἥς ἔχεις μεγάλην ἀνάγκην.

Ἀφοῦ δὲ συνέλαβε τὸν Διέτριχον, οὕτως οἱ μικροὶ μυκηθμοὶ ἀντήχουν εἰς ὅλους τοῦ πύργου τοὺς θόλους, ὁ Ὄθων εἰσῆλθεν εἰς τὸν θαλαμὸν τῆς Ματίλδης, ἵνα τὴν παρηγορήτῃ καὶ τὴν καθησυχάσῃ περὶ τῆς τύχης τοῦ συζύγου της. Τὴν εὖρε προσευχομένην μετὰ τῆς θυγατρὸς της· μεγάλη δ' ὑπῆρξεν

ἡ ἐκπληξίς της, ὅταν ἀναγνώρισε τὸν ἱερικονόμον, καί, μ' ὅλην τὴν λύπην, ἣν ἐδοκίμαζε διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ συζύγου της, ἐσπευσεν ὁμῶς νὰ συγχωρήσῃ τὸν Ὁθῶνα διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ πατρὸς του. Ὁ Ὁθῶν ἀφ' ἐτέρου τὴν διεβεβαίωσε περὶ τῆς πρὸς τὸν Διέτρυχον καλῆς διαθέσεως του, ὅτι δηλ. θὰ τὸν ἔχη αἰχμάλωτον μόνον μέχρις ὅτου, ἐπανελθὼν εἰς κρείττονα αἰτήματα, ἀξιωθῇ, διὰ τῆς ἐπεικίας τοῦ αὐτοκράτορος, ν' ἀναλάβῃ τὴν κυριότητα τῶν ἀγαθῶν του, ὧν ἕως τότε θὰ φυλάττει αὐτὴ τὴν ἀπολαβήν.

Ὁ Ὁθῶν ἐκάλεσεν εἰς τὸν Ὑπέρτατον ὅς ἐξ ἐπὶ πλείον, μαθὼν τὰς εἰς τὸν πύργον ἐπιγενομένας μεταβολάς, καὶ ἐτι μᾶλλον ἰὼν ἐκ τῶν ὀνομασθέντων διαδοχῶν τοῦ Βυρκάρδου εἰς τὴν ἐπιστασίαν τοῦ αἰκου.

ΚΕΦ. Ι.

Μυστήρια σαφηνιζόμενα.

Ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο ἤδη ὀπίσθεν τῶν Ἀλπεων, καὶ τὰ σκότη τῆς ἐσπέρας καθήρχοντο ἐπὶ τῶν κοιλάδων, ὅτε προσκυνητὴς τις εἰσῆρχετο εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Κλαυδίου. Μαῦρον ἔνδυμα ἐκάλυπτεν αὐτὸν ἀπὸ νεφελῆς μέχρι ποδῶν, πῖλος πλατύχειλος ἐσχίαζε τὸ μέτωπόν του, εἰς δὲ τὴν χεῖρα εἶχε ῥάβδον ὁζώδη ὁ Κλαύδιος ἠγέρθη, καὶ πορευθεὶς εἰς ὑπαντήσιν αὐτοῦ τὸν ἠρώτησε μετὰ σεβασμοῦ τί ἤθελεν. Ὁ δὲ προσκυνητὴς ἀπερίθη ὅτι ἐπειθύμει νὰ ἴδῃ ἅγιον ἐρημίτην, γνωστὸν εἰς ἅπασαν τὴν χώραν ὑπὸ τὸ ὄνομα ὁ πάτερ-Μακάριος. — Δὲν ἠΐνυσθε κάλλιον ν' ἀπευθυνθῆτε, εἶπεν ὁ Κλαύδιος, καθότι ἐγὼ αὐτὸς ὁδηγῶ καθ' ἐκάστην εἰς τὸ σπήλαιόν του τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ τὸν ἴδωσι προσκυνητάς, καὶ ἐὰν ἡ μέχρι τοῦ σπηλαίου ἀπόστασις δὲν ἦτο μακρά, καὶ ἡ προσεγγίζουσα νύξ δὲν σᾶς ἐρόβιζε, ἤθελον ἀμέσως σᾶς ὁδηγήσαι ἐκεῖ. Ὁ προσκυνητὴς εἰδέχθη εὐχαρίστως τὴν πρότασιν τοῦ πορθημέως, καὶ ἐνῶ ὁ Κλαύδιος ἠτοίμαζε τὴν λέμβον του, ἡ Ρόζα προσέφερεν εἰς τὸν ταξιδιώτην λιτὸν δεῖπνον, ὃ ἐκείνος ἐτρώγε μετὰ πολλῆς ὀρέξεως.

Μετ' ὀλίγον δ' ὁ Κλαύδιος εἰσῆλθεν εἰς τὴν καλύβην, λέγων τῷ προσκυνητῇ ὅτι ἔπρεπε ν' ἀναχωρήσωσιν ἀμέσως, ἐὰν ἤθελον νὰ φθάσωσιν ἐν καιρῷ εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, πρὶν ἡ καταστῆ ἐπικύνδυνος ἡ διάβασις· διότι ἐσχηματίζοντο ἤδη νέφη, προμηνύοντα ὅτι προτῆγγιζε τρομερὰ καταιγίς. Ὁ προσκυνητὴς ἠκολούθησεν ἀμέσως τὸν πορθημέα, καὶ μετὰ σύντομον καὶ εὐχάριστον πλοῦν, ἡσυχου καὶ οὐρίου ἀνέμου βοηθοῦντος τὴν λέμβον, ἐρθασαν εἰς τὴν ἀντικρὺ ὄχθην, ὅπου μόλις ἤραξαν καὶ ἐξέρράγη ἡ θύελλα πνιταχόθεν.

Ἀποβάντες δ' ἐτάχυναν τὸ βῆμα των, ἵνα φθάσωσιν εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ ἐρημίτου πρὶν ἡ ἀρχίσῃ ὁ

ἐπικείμενος ὑετός, καὶ ἀφοῦ μετὰ κόπου ἀνῆλθον τὸν κρημνώδη ἀνήφορον, τὸν διελισσόμενον μεταξὺ τῶν βράχων καὶ τῶν πευκῶν, αἵτινες περιεκύκλουν καὶ ἐκάλυπτον τὸ ὄρος, ὁ Κλαύδιος ἐστάθη καὶ εἶδε τῷ προσκυνητῇ τὸ παρεκκλήσιον, ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν κυριακὴν ὁ μοναστὴς ἐκήρυττε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς ποῦ· ἀριθμοὺς ἀκροατὰς, οὓς εἴλκυε περὶ αὐτὸν ἡ ρῆμα τῆς ἀγιότητός του· προχωρήσαντες δ' ἐτι βήματά τινα εἰς τὰ πρότω, ἠτένισαν αὐτὸ τὸ σπήλαιον, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἐφώτιζεν ἀμυδρῶς λυχνία. «Ἐνταῦθα, εἶπεν ὁ Κλαύδιος, κατοικεῖ ἐκεῖνος ὃν ζητεῖτε, καὶ ἐπειδὴ δὲν σᾶς περιέμενε, πηγαινὼ νὰ σᾶς ἀναγγείλω.» Ἐνῶ δ' ἠτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ σπήλαιον, ὁ προσκυνητὴς τὸν ἐμπόδισε, διότι ταυτοχρόνως φωνή ταπεινὴ καὶ γλυκεῖα, ἀλλ' ἐξησθενισμένη ὑπὸ τοῦ γήρατος, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ σπηλαίου εὐσεβὲς ᾄσμα.

— Θεέ μου! τί ἀκούω, τὸ ᾄσμα τοῦτο εἶνε τὸ αὐτὸ μὲ τὸ παρὰ τοῦ πατρὸς μου συνεχῶς ἐπαναλαμβάνόμενον· εἶπεν ὁ προσκυνητὴς, καὶ δάκρυα ἐσταξαν ἐπὶ τῶν παρειῶν του, ἐν ᾧ ὁλόκληρος ἡ ψυχὴ του συνεκινήθη.

Ἐντοσούτω δ' ἡ λυχνία ἤρχισε νὰ κινῆται, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐράνη εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ σπηλαίου ὁ πάτερ-Μακάριος, ὅστις παρατηρήσας τὸν προσκυνητὴν, προῖδη εἰς ὑπάντησιν αὐτοῦ, καὶ προτείνας εὐμενῶς τὴν χεῖρα τὸν παρεκάλεσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ταπεινόν του ἐνδοαίτημα, ἐνῶ ὁ Κλαύδιος, ἀποχαιρετήσας τὸν ἐρημίτην, ἐπανάλαβε τὴν πρὸς τὴν λίμνην ὁδόν του.

Τὸ ἰδίως σπήλαιον, καίτοι σπινόν, ἦτο ὁμῶς πρόσφορον καὶ εὐχάριστον, ὡς μόνον δ' ἐπιπλα εἶχε κυκλοτερῆ τράπεζαν ἐκ ξύλου ὀρυός, θρονίον ἀτέχνως κατασκευασμένον, παρὰ τῇ τραπέζῃ κλίνην σιδηρᾶν καὶ ἐπ' αὐτῆς πενιχρὸν τάπητα. Μετ' αὐτοῦ δὲ συνέχετο ἕτερον σπήλαιον, ἐνθα ὁ ἐρημίτης διετήρει πάντοτε ἐστρωμένην καὶ δευτέραν κλίνην διὰ τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὸν ξένους. Ἐνῶ δὲ ὁ προσκυνητὴς ἐξέταζε μετὰ προσοχῆς πάντα τὰ περὶ αὐτόν, ὁ μοναστὴς συνῆθροίζεν ὅτι ἄριστον περιεῖχε τὸ λιτόν του ὀψοφυλάκιον, καὶ μετ' ὀλίγον ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ δεῖπνον αὐτοῦ καὶ τοῦ ξένου του, ἐξ ἄρτου, καρπῶν καὶ μέλιτος, εἰς ᾧ κατ' ἐξαίρεσιν προτετέθη καὶ κρατὴρ μὲ ὀλίγον καλὸν αἶνον.

— Πλησιάζετε ἤδη παρὰ ταύτη τῇ τραπέζῃ, εἶπεν ὁ Μακάριος, καὶ ἐὰν σᾶς ἀρέσκει τὸ ὀλίγον τοῦτο ὃ δύναμαι νὰ σᾶς προσφέρω, δέχθητε αὐτὸ ὡς δῶρον φιλικῆς ἐλεημοσύνης, διότι ὡς τοιοῦτον τὸ προσφέρουσι καὶ εἰς ἐμέ οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι τῆς κοιλάδος.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εἰπῶ, ἀπεκρίθη ὁ προσκυνητὴς, ὅτι μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ δειπνήσω, ἐὰν πρότερον δὲν λάβω πληροφορίαν περὶ ἀτόμου, ὃ μοὶ εἶνε προσφιλέστερον καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ζωῆς μου.

— Σᾶς ἀκούω λίαν εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ ἐρημίτης, καὶ θέλω εἶσθαι εὐτυχὴς ἂν δυνηθῶ νὰ σᾶς παραρηγορήσω.

Ὁ προσκυνητὴς ἐπλησίασε τότε τὸν Μακάριον, καὶ ἀποῦ οὗτος ἔχυσεν ὀλίγον ἔλαιον εἰς τὴν λυχνίαν ἵνα μὴ σβησθῇ τὸ φῶς αὐτῆς. ἤρξατο τὴν ἱστορίαν του ὡς ἑξῆς.

— Τὸ ἐνδυμα τοῦτο τοῦ προσκυνητοῦ, ὃ βλέπετε, δὲν καλύπτει ἄνθρωπον ἀφιερωμένον εἰς τὸν μοναστικὸν βίον, διότι ὁ ὁμιλῶν μεθ' ὑμῶν εἶνε ἱππότης. Καλοῦμαι Ἑρρίκος Βαλδοβέργης καὶ κατέχων ἄλλοτε πλουσίας γαίας ἐν Σουαβίᾳ, ἔζων εὐτυχῆς μετὰ τῆς συζύγου καὶ τοῦ υἱοῦ μου. Ὁ ὄνομα τοῦτο ἐπροξένησε βαθεῖαν καὶ ζωηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἐρημίτου, ἀλλὰ κρύψας αὐτὴν ἐπιδεξιῶς ἀφῆκε τὸν προσκυνητὴν νὰ ἐξακολουθήσῃ, χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ.

Ὁ Κόμης διηγήθη τότε ἀπάσας τὰς ἀλλεπαλλήλους μεταβολὰς τῆς τύχης αὐτοῦ, καὶ τὸν τρόπον δι' οὗ ἡλευθερώθη προσπαθείᾳ νέου τινός, ὅστις ἠθέλησε νὰ μείνῃ ἄγνωστος, καὶ ἐτελείωσε λέγων ὅτι τὸν προὔτρειψαν νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τῆς διαμονῆς τῆς συζύγου του εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Μακαρίου.

— Σιδαπτέ μοι πατερ, προσέθεσεν, ὑμεῖς εἴθε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος εἰς ὃν ἀπεκάλυψα τὸ ὄνομά μου, διότι ἡ σῆμη σας καὶ ἡ κοινὴ ὑπόληψις ἦν ἀπολαμβάνετε ἐν τῇ ψυχῇ ταύτῃ μοι ἐνέπνευσαν πλήρη πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην. Πέποιθα δὲ ὅτι δὲν θέλετε ἀρνηθῇ νὰ παρηγορήσῃτε δυστυχῆ πατέρα καὶ σύζυγον.

— Θέλω ἐκπληρώσει τὴν ἐπιθυμίαν σας, ἀπεκρίθη ὁ μοναχὴς, ἀλλὰ σήμερον μοι εἶνε ἀδύνατον ὑπομείνατε λοιπὸν ἐτι μικρόν, καὶ μὴ παύσητε ἐλπίζοντες ὅτι ὁ Κύριος, αὐτὸς ἡ ἀγαθότης τοσάκις σὰς ἐδοθήκη, θὰ θέσῃ τιλος πέρας εἰς τὰ δεινὰ σας.

Εἶτα δ' ὠδήγησε τὸν Κόμητα εἰς τὸ ἐνδότερον σπήλαιον, εὐχῆθη εἰς αὐτὸν ὕπνον εὐφρόσυνον, καὶ ἐλθὼν, ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς ἰδίας τοῦ κλίνης· ἀλλὰ, διαρκούσης τῆς νυκτός, μὴ εἶς μήτε ὁ ἕτερος ἤδυνήθησαν νὰ κλείσωσιν οὐδαμῶν.

Μόλις δ' ἐγένετο ἡμέρα καὶ ὁ Μακάριος εἰσελθὼν παρὰ τῷ Κόμητι, εἶπεν αὐτῷ ὅτι ἡ ἀγκασμένος νὰ περιέλθῃ μέρος τῆς κοιλάδος, ἐμέλλε νὰ τον ἀφήσῃ μόνον ἐπὶ μικρόν, καὶ λαθὼν, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ὑπὸ τοῦ Κόμητος, τὸ κέντημα, περὶ οὗ πολλάκις ὠμιλήσαμεν, καὶ ὅπερ ὁ Κόμης τῷ εἶχε δεῖξει, ἀνεχώρησεν ἐν τῷ ἄμα.

Ἐντούτοις ἡ Θεοδώρα δὲν ὑπέκυψεν εἰς τὴν βαρεῖαν ἀσθενείαν, ἣτις ἠπέλει ἄλλοτε τὴν ζωὴν της, καὶ πρὸ πολλοῦ οὕτω ἐκτός κινδύνου ἦδη εἶχεν ἐντελῶς ἀναρρώσει. Ὁ δὲ πᾶτερ-Μακάριος, ἐπιμελούμετος πάντοτε καὶ παραμυθῶν αὐτὴν, ἐνόμιζεν ἐκυτὸν ἦδη εὐ-τυχέστατον, πορευόμενος νὰ τῇ ἀναγγείλῃ ὅτι ἔζη· εἶπε δὲ ὁ σύζυγος της καὶ ἦτο τοσοῦτον ἐγγύς, καὶ ὡς ἐὰν ἐπανήλθεν εἰς τὴν νεότητά, ἐθαδίζε μετ' ἄκρας ταχύτητος. Ὁ Κλαύδιος καὶ ἡ σύζυγός του, βλέποντες αὐτὸν δὲν ἐδυνήθησαν νὰ κρύψωσι τὴν ἐκπληξίν των, ἀλλ' ὁ ἐρημίτης δὲν εἶχε καιρὸν νὰ τοῖς ἀποκριθῇ, καὶ ἐξακολουθῶν τὴν πορείαν του, ἐφθασεν ἐνωρίς εἰς τὴν καλύβην τῆς Θεοδώρας, ἣν εὗρε ἐν τῇ κήπῳ της δρέπουσαν ἄνθη. Ἄμα δ' ἐφθασεν,

— Σὰς συγχαίρω, Κυρία μου, τῇ εἶπε, διότι ἐ-

ξήλθετε ἀπὸ πρῶτας· δύναται νὰ εἴπῃ τις ὅτι δὲν ἡσθενήσατε ποτέ.

— Καὶ ἐντοσούτω εἶμαι εἰσέτι ἀσθενής, ἀλλ' ἡ πρωτὴ αὔρα μὲ ὠφελεῖ καὶ μὲ τέρπει.

— Ἴν' ἀναλάβῃτε, Κυρία, ἐντελῶς τὴν ὑγίαν σας, καλὴ τις μόνον εἰδητις ἀπαιτεῖται.

— Καὶ ὁποῖαν εἰδητιν δύναμαι νὰ περιμένω; τὸ πτωχόν μου τέκνον μοι ὑπεσχέθη, ὅτι πρὶν ἀνοίξωσι τοῦ Μαΐου τὰ ἄνθη θὰ ἐπαέλθῃ πλησίον μου, καὶ ὁμῶς τάνθη τοῦ Μαΐου ἦλθον καὶ παρήλθον, ἀλλ' οὗτος εἰτέτι δὲ, ἐφθασεν.

Ὁ μοναχὸς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ βλέπῃ αὐτὴν θλιβομένην εἰς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ Ὁθωνος.

— Παρηγορηθῆτε, Κυρία μου, εἶπεν ὁ Θεὸς δὲν εἶναι τοσοῦτον αὐστηρῶς, ὅσον νομίζετε, καὶ εἰς ἑσῶς τοῦ θανάτου, ἵνα σὰς χορηγήσῃ ἐτι μεγάλας ἀγαθιάσεις.

— Ἀναγνωρίζετε τὸ ἐργόχειρόν τοῦτο; ἐξηκολούθησεν ὁ Πᾶτερ Μακάριος, ἐξάγων τοῦ κόλπου του τὸ κέντημα.

— Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ἡ κόμμητα· ἀλλὰ πῶς, πᾶτερ μου, ἡ εἰκὼν αὕτη περιήλθεν εἰς ὑμᾶς;

— Αὐρίον θέλετε τὸ μάθει. Σήμερον ἀρχεῖ νὰ ἡξεύρητε ὅτι ὁ ἐγχειρίσας μοι οὗτο δύναται νὰ εἰς ὁδὸν εὐχαρίστους εἰδητις περὶ τοῦ συζύγου σας· ὁ ὁδοιπόρος οὗτος μένει παρ' ἐμοί, καὶ αὐρίον θὰ εἰς τὸν φέρω.

— ὦ! ἔρχομαι ἀμέσως μεθ' ὑμῶν, ἵνα τὸν ἶδω καὶ τὸν ὁμιλήσω.

— Οὐχί, κυρία μου, διότι ἐνεκα τῆς ἀσθενείας σας δὲν δύνασθε ν' ἀνθίστητε ταῦτοχρόνως εἰς τοσάυτας συγχινήσεις. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος εὐχαριστήσατε τὸν Θεόν, προσφέροντες αὐτῷ θυσίαν ὑπομονῆς, καὶ αὐρίον, εἰς τὰ πρῶτα τῆς ἡμέρας φῶτα, θέλετε ἔλθει μετὰ τῶν φίλων σας παρ' ἐμοί· ὁ κομιστὴς τῶν εἰδησιῶν σας καὶ ἐγὼ θὰ καταβῶμεν εἰς ὑπάντησίν σας. Ὑγιαίνειτε.

Μετὰ τοὺς λόγους τοὺτους ὁ ἐρημίτης ἐξῆλθε τοῦ κήπου, ἀρήσας τὴν Θεοδώραν εἰς τὰς περὶ εὐδαιμονίας σκέψεις καὶ διειροπαλήσεις της, καὶ ἐπορεύθη εἰς τοῦ Λουιθόλδου, ὃν παρεκάλεσε νὰ ἔλθῃ τὴν ἐπαύριον ἀπὸ πρῶτας ἐπὶ τοῦ ὄρους μετὰ τῶν φίλων του. Ὁ δὲ Λουιθόλδος ἔτρεξε πάραυτα εἰς ὁλοὺς του τοὺς γνωρίμους, ἐπαναλαμβάνων τὴν πρόσκλησιν τοῦ ἐρημίτου, καὶ πάντες ὑπεσχέθησαν νὰ εὕρεθωσιν εἰς τὴν συνέλευσιν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μακάριος εἶχε καὶ ἄλλα νὰ παρασκευάσῃ διὰ τὴν ἐπαύριον, ἦτον ἦδη ἐσπέρα, ὅταν ἀνέβῃ εἰς τὸ σπήλαιόν του.

— Ἐπὶ μακρόν μὲ ἀρήσατε μόνον, τῷ εἶπεν ὁ κόμης προσφώνων αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Εἰν' ἀληθές, ἀπεκρίθη ὁ μοναχὸς, ἀλλ' ἐὰν ἤργησα, ἦτο διὰ τὸ συμφέρον σας, καὶ ἐλπίζω ὅτι αὐρίον θέλετε μὲ συγχωρήσει. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ εἰμι κακμηκῶς καὶ σὺς χθὲς ἠγρυπνήσατε, ἐπὶ τοῦ παρόντος πρέπει ν' ἀναπαυθῶμεν ἀμφότεροι, διότι αὐρίον θὰ χρειασθῇ νὰ ἐγερθῶμεν ἐνωρίστατα, ἵνα παρ-εῦρεθῶμεν εἰς εὐχάριστόν τινα ἑορτήν.

Ὁ δ' ἀγαθὸς ἐρημίτης, ὠδηγήσας τὸν κόμητα εἰς τὸ μικρὸν τοῦ δωματίου, μετέβη ἐπειτα εἰς τὸ εἰδικόν του, καὶ, ἀφοῦ προσηυχήθη ἐπὶ μίαν ὥραν, παρεδόθη εἰς ἥτυχον ὕπνον, ὅστις ὁμως δὲν ὑπῆρξε μακρὸς, διότι ἐγερθεὶς πρωΐαίτατα, ἐξῆλθεν εἰς ὑπάντησιν τῶν χωρικῶν οὓς τὴν προτεραίαν ἐκάλεσεν.

Ἐκεῖνοι δὲ συνέτρεχον πανταχόθεν, κακοσημμένοι μὲ ταινίας καὶ φέροντες κἀνίστρα πλήρη ἀνθέων· οἱ πρῶτοι εἰς τὸ σπήλαιον ἀναβίντες ἦσαν ὁ Κλαυδῖος καὶ ἡ Ρόζα μετὰ τοῦ τέκνου των, καὶ ὁ Μακάριος ἐστάθη μετ' αὐτῶν εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίμακος τῆς ἀγούσης εἰς τὸ ἀνδρῶν, ἐφ' οὗ ἦν τὸ σπήλαιον, ἵνα περιμείνῃ τὴν ἀριζὴν τῶν λοιπῶν χωρικῶν.

Ἀφ' οὗ δ' ἦλθον ἅπαντες πλὴν τῆς Θεοδώρας, ἥτις ἀθινοῦσα δὲν ἠδύνατο νὰ βυθίσῃ ταχέως, καὶ κατεγίνοντο νὰ κοσμῶσι δι' ἀνθέων τὴν κατοικίαν τοῦ ἐρημίτου, ὁ κόμης ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ μὴ βλέπων τι πληροφоруὺν αὐτὸν περὶ τῆς τύχης τῆς συζύγου του, ὅταν ὁ μοναχὸς τὸν ἔφερεν ἐξω τοῦ σπηλαίου.

— Βλέπετε, τῷ εἶπε, τὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοιλάδος ἀτραπὸν; ἐκεῖθεν θέλει ἔλθει ὅ,τι περιμένετε.

Τότε ὁ κόμης ἐγονάτισε καὶ προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ. Ἡ Θεοδώρα ἀφ' ἐτέρου ἀναπτερουμένη ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ὅτι θὰ λάβῃ εἰδήσεις περὶ τοῦ συζύγου της, ἐβλίζεν οὕτως, ὥστε ἐξεπλήττοντο ὁ Λουιθόλδος καὶ πάντες οἱ περὶ αὐτὸν, καὶ ὅταν διαβᾶτα τὴν λίμνην εἰσῆλθεν εἰς τὴν πρὸς τὸ σπήλαιον φέρουσαν ἀτραπὸν, ὁ κόμης ἀντέκραξεν «εἶδὸς αὐτὴν καὶ ἐτοιμάσθη νὰ δράμῃ εἰς ἀπάντησίν της. Ἀλλ' ὁ Μακάριος τὸν ἐκράτησε καὶ «Μετριάσατε τὴν χαρὰν σας, εἶπε, πρέπει νὰ πορευθῶ ἵνα τὴν προπαρastreύσω διὰ τὴν μέλλουσαν εὐδαιμονίαν της». Κατέβη λοιπὸν εἰς συνάντησιν τῆς Κομήτης.

— Συγχωρήσατέ με, Κυρία, τῇ εἶπεν, ἐάν, καλέσας ὑμᾶς παρ' ἐμοί, σᾶς ἔκαμα νὰ κουρασθῇτε τοσοῦτον.

— Θέλω λησμονῆσαι εὐκόλως τοὺς κόπους μου, ἀπεκρίθη ἡ Θεοδώρα, ἅμα ἰδὼ τὸν κομιστὴν τῶν περὶ τοῦ συζύγου μου εἰδήσεων, καὶ μάθω παρ' αὐτοῦ ὅτι εἶνε σῶος καὶ ὑγιής.

— Τοὺς ἐλησμονήσατε λοιπὸν ἤδη, Κυρία, διότι ὁ κομιστὴς τῶν εἰδήσεων τούτων εἰμὶ ἐγώ.

— Πῶς! τὸν ἴδετε; τῷ ὠμιλήσατε; ὦ! ἀποκριθῆτε· εἰπέτε μοι ποῦ εἶνε.

— Σᾶς περιμένει ἐκεῖ ἐπάνω.

Ἡ Θεοδώρα ἐπατάχυνε τὸ βῆμά της, καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν εὗρεθῃ εἰς τὸ ἀνώτατον τοῦ σπηλαίου ἀνδρῶν· ὁ ὄχλος τῇ ἠνέωξε δίοδον, καὶ παράφορος ἐβρίθῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της, αἱ δὲ κραυγαὶ «Ἐρρίκος» καὶ «Θεοδώρα» ἀντήχησαν μεταξὺ τῶν ἐκτεπληγμένων θεατῶν.

Ἐμειναν ἱκανὸν χρόνον ἐνηγκαλισμένοι καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ προφέρωσι λέξιν, καὶ οἱ ὕγροι ἀπὸ δάκρυα ὀφθαλμοῖ των ἐστραμμένοι πρὸς οὐρανὸν ἐξέφραζον τῆς συγκινήσεώς των τὴν ζωηρότητα· τὸ δ' ὄνομα Βαλδοβέργης διερχόμενον ἀπὸ στόματος εἰς στό-

μα, ἐξῆγει εἰς τοὺς παριστότας τὰ μυστήρια, ἃ δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃσι πρότερον.

Μετὰ δὲ τὰς πρώτας ἐκχύσεις τῆς χαρᾶς, ὁ κόμης ἐζήτησε νὰ ἴδῃ καὶ τὸν υἱὸν του, ἡ δὲ Θεοδώρα ἀπεκρίθη ὅτι ἀνεχώρησε πρὸ τοῦ χειμῶνος ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἱερακονόμου, ἵνα λάβῃ εἰδήσεις περὶ τοῦ πατρὸς του. — Πῶς ἦτο ἐνδεδυμένος;» ἀνέκραξε τότε ὁ κόμης, καὶ ἡ Θεοδώρα περιέγραψε τὰ καθέκαστα τῆς ἐνδυμασίας τοῦ υἱοῦ της. «Θεέ μου! εἶνε δυνατὸν, εἶπεν ἐκεῖνος, εἰς τὸν υἱὸν μου χρεωστῶ τὴν ἀπελευθερώσιν μου! Ἀλλὰ διατί δὲν ἀνεγνωρίσθη; Δὲν ἠθέλομεν χωρισθῆ εἰς τὸ δάσος καὶ ἠθέλομεν ἐπανέλθει ὁμοῦ.» Καὶ ἀναμνησθεὶς τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐχωρίσθησαν ἔπεσεν εἰς βαθεῖαν θλίψιν, ὁ δὲ Μακάριος, περιχαρὴς διὰ τὰς εὐχαρίστους σκηνάς, ἐν αἷς ἔλαβεν οὐσιῶδες μέρος, προσεπάθει νὰ τὸν παρηγορήτῃ, ὅταν ὅλων τὰ βλέμματα διεκρίνον μακρόθεν πορευομένην πρὸς τὴν λίμνην εὐάριθμον ἱλὴν ἱππέων, ἥς ἡγαίτο ὁ Ὀθων, ὅστις, καταλείψας τὸν πύργον τοῦ Διετρίχου, ἤρχετο νὰ ἐκπλήξῃ τοὺς γονεῖς του, ἀναγγέλων αὐτοῖς τὰς διαταγὰς τοῦ αὐτοκράτορος.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου ἔμαθον ὅτι εὕρισκεται ἡ Θεοδώρα, πάντες οἱ χωρικοὶ ἀποκαλυφθέντες τῷ ἀφῆκαν δίοδον, οὐδεὶς δὲ τὸν ἀνεγνώρισεν ὑπὸ τὴν πανοπλίαν του. Ἀποβάς δὲ, προῦχώρησεν ἐκπευμένως μεταξὺ τοῦ ἐκατατικοῦ πλήθους καὶ ἀφείς κραυγὴν χαρᾶς ἐβρίθῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Κόμητος καὶ τῆς Θεοδώρας. Δὲν θέλομεν ἀποπειραθῆ νὰ ζωγραφίσωμεν τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην σκηνήν, ἥν καρδία εὐαίσθητος εὐχερέστερον δύναται νὰ φαντασθῇ ἢ νὰ περιγράψῃ. Ὁ δὲ Πάτερ Μακάριος ἐφαίνετο ὄνειρώττων ὑπ' ἐκστάσεως, ἰδέτο σιωπηλῶς καὶ τὰ δάκρυά του ἔρρεον ἀδιακόπως ἐπὶ τῆς πολιᾶς γενειάδος του.

Ὁ Ὀθων ἀηγήθη εἰτα τὰ εἰς αὐτὸν συμβάντα καὶ ἐταλείωσεν ἐγγχειρήτας εἰς τὸν πατέρα του φάκελλον ἐσφραγισμένον τῇ αὐτοκρατορικῇ σφραγίδι, ἐν ᾗ περιείχετο ἐγγράφον ἀποδίδον εἰς τὸν κόμητα Βαλδοβέργην ὅλα του τὰ δικαιώματα καὶ προστεύτοις τὸ προπατορικὸν αὐτοῦ ἐπώνυμον Φαλκεμβέργης. Ὅταν δ' ἀναγνώσας τὸ ἐγγράφον ὁ γέρων Μακάριος ἐφθασεν εἰς τὴν λέξιν Φαλκεμβέργης, «Θεέ μου! ἀνέκραξεν, ὁ Ἐρρίκος εἶναι ὁ υἱός μου!» καὶ ἐβρίθῃ ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ βράχου.

Παραυτὰ ὁ Κόμης καὶ ἡ σύζυγός του ἦλθον περὶ αὐτὸν καὶ τῷ ἀπέδωκαν τὰς τρυφερώτερας περιποιήσεις «Πάτερ μου, ἔκραξεν, ἰδοὺ ἐγώ· ὦ! σύνελθε καὶ ἰδὲ τὸν υἱόν σου.» Σιωπῇ βαθεῖα ἐπεκράτει ἐφ' ἀπάσης τῆς συναθροίσεως, καὶ ἅπαντες ἐδοκίμαζαν δεινὴν ἀνησυχίαν περὶ τῆς ὑγείας τοῦ γέροντος.

Τέλος ὁ Μακάριος συναλθὼν εἰς ἑαυτὸν, καὶ τρέμων ἐτι ὑπὸ συγκινήσεως, περιέφερε περίξ τὰ βλέμματά του. «Δὲν εἶνε λοιπὸν ὄνειρον! εἶπε, Ἐρρίκε! μοὶ ἀπεδόθη, ἐνῶ ἐνόμιζον ὅτι ἔπερας ὑπὸ τὰς ἐολὰς τῶν ἐχθρῶν μας, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον σ' ἐθρήνου.» Καὶ ἡσπασθῇ πρῶτον τὸν Ἐρρίκον καὶ ἔπειτα τὸν Ὀθωνα καὶ τὴν Θεοδώραν, μόλις δὲ μετὰ τινά

λεπτά, ἡδυνήθη συνελθὼν ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του γὰρ ἡγηθῆ τὰ συμβάντα του ὧν ἡ περιλήψις εἶνε αὕτη.

• Ὁ Λουιτκόλδος (α) νομίσας ὅτι ἐξέπνευσε, τὸν κατέλειψε καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν συμπλοκὴν, οἱ δὲ ἱππεῖς τοῦ Εὐλανδόρφου, ἀναγνωρίσαντες τὸν ἐχθρὸν τοῦ κυρίου των τὸν ἔλαβον μεθ' ἐαυτῶν· ἀλλὰ συγκρουσθέντες καὶ νομίζαντες αὐτὸν νεκρὸν, τὸν ἄφησαν εἰς τι δάσος, ἐν ᾧ ξυλοτόμος, εὐρίων αὐτὸν ὀλίγον ἐπειτα καὶ παρατηρήσας ἐπ' αὐτοῦ σημεῖα ζωῆς, τὸν ἔφερεν εἰς τὴν καλύβην του, ὅπου διὰ τῶν περιποιήσεων τοῦ χωρικοῦ ἐθεραπεύθη, καὶ μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του, διαδοθέντα βεβαίως ὑπὸ τοῦ ἀπίστου Εὐλανδόρφου, ἀπεφάσισε νὰ καταλείψῃ τὴν Βοιμίαν καὶ νὰ φροντίσῃ μόνον περὶ τῆς ψυχικῆς του σωτηρίας. Ἐπισκερθεὶς λοιπὸν τοὺς τάφους τῶν Ἀποστόλων, ἀπεσύρθη εἰς Ἑλβετίαν, ὅπου διήνυσεν ἐπὶ μακρὸν ἀσκητικὸν καὶ ἁγίον βίον, καὶ ὅπου ἐμελλε νὰ ὑποστῇ τὴν παράδοξον ἐκείνην ἀναγνώρισιν.

Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς διηγήσεώς του, εἰσῆλθε μετὰ τῆς οἰκογενείας του καὶ τῶν χωρικῶν εἰς τὸ ἐκκλησιῶν, ἐν ᾧ, ἂν οὐ εὐχαρίστητε πανδῆμως τὸν ὕψιστον, ὡρελήθη ὑπὸ τῆς ἰδίας του περιστάσεως ν' ἀναπτύξῃ εἰς τοῦ, ἐκπεπληγμένου, παραστηκότας τὴν θείαν παντοδυναμίαν καὶ παντοφάναν.

Ἐπίλογος.

Ὁ Μακάριος κατεπαύθη τελευταῖον νὰ ὑπάγῃ μετὰ τοῦ υἱοῦ του εἰς Γερμανίαν. Ὅταν δ' ἀνεχώρει ὁ Κόμης, ἠνυχάρησεν τοῦ, ἀγαθοῦ κατοίκους διὰ τὰς πρὸς τὴν οἰκογενεὶν του χάριτας, καὶ οὗτοι ἂν ἐτέρου ἐκλαίον θερμῶς, καὶ παρεκάλεσαν τὸν ἐρημίτην ἐπιστρέψας ν' ἀποθάνῃ ἐν τῷ μέτῳ των.

(α) Ἰδ. ἐν φυλλ. 46 τὸ Β'. Κεφ.

Ἀποῦ δ' ἐφθασαν εἰς Γερμανίαν, ὁ μὲν Ὁθων ἐνέφυκε καὶ τὸν πύργον τοῦ Βαλδοβέργου, ἐξ οὗ ἐπώνομασθη, ὁ δ' Ἑρρίκος ἀνέκτισε τὸν τοῦ Φαλκεμβέργου. Μετὰ δὲ πέντε ἔτη ἐπανῆλθον πάλιν εἰς Ἑλβετίαν, διότι ὁ Μακάριος ἠθάνθη τὸ τέλος του προσεγγίζον, καὶ ὁ Ὁθων ἐκόμισε μετ' αὐτοῦ τὸν Διέτριχον μετὰ τῆς οἰκογενείας του. Ὁ δὲ γέρων, συγχώρησας αὐτὸν μεταμεληθέντα ἤδη ἐντελῶς, καὶ εὐλογήσας τὸν γάμον τοῦ Ὁθωνος μετὰ τῆς Ἀγνῆς, ἐτελεύτησε μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐν εἰρήνῃ, καθὼς ἐζητε ἐν ἁγιότητι· ἐτάφη δὲ εἰς τὸ αὐτὸ παρεκκλήσιον, ἐν ᾧ διῆλθε τοσοῦτον χρόνον προσκυρόμενος, καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου του ἐχάραξεν ἡ οἰκογενεὶα του εὐσεβεῖς ἐπιτύμβιον.

ΤΑΠΕΙΡΟΣ ΙΝΔΟΣ.

Ὁ ἐν Ἀλγερίᾳ ἀνταποκριτὴς τῆς Πανδώρας οὐτινος τὴν περὶ λεόντων ἐπιστολὴν ἐδημοσιεύσαμεν διὰ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου, ὡμίλησε μετὰξὺ ἄλλων καὶ περὶ τῶν παντοίων θηρίων τοῦ ἐν Παρισίοις νεοδμήτου θηριοτροφίου τοῦ Κ. Καρόλου. Τὸ περιεργότατον τοῦτο κατὰστημα ἐλκύει καθ' ἐκάστην τὴν κοινὴν προσοχὴν, ὅχι μόνον ἐνεκα τῆς ἀφοβίας καὶ ἐπιδειξιότητος τοῦ Καρόλου, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς σπανιότητος τῶν ζώων δι' ὧν πλουτίζεται ἀδιακόπως. Πρὸ τινῶν μάλιστα μηνῶν ἔφερεν ἐξ Ἰνδιῶν καὶ τὸν ὡραιότατον ταπεῖρον τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα παριστᾷ το παρὸν ξυλογράφημα.

Ἡ Πανδώρα, ὁμιλήσασα ἄλλοτε περὶ τῶν προκαταλυσμάτων τετραπόδων (Φυλλιδ. Αἴ) ἀ-

Π. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

Ταπεῖρος Ἰνδός.